

Ο

ΕΜΠΟΡΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

Ο

ΕΜΠΟΡΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

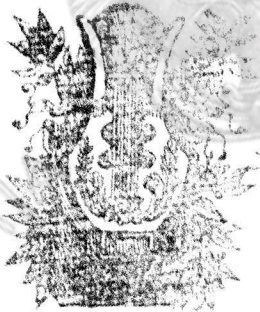
ΕΜΠΟΡΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

ΠΟΡΕΜΑ

ΑΠΟΒΛΗΘΕΝ ΕΚ ΤΟΥ ΠΟΗΤΙΚΟΥ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1857.

ΥΙΟ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ.

ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ,

ΤΥΠΟΙΣ Γ. ΜΕΛΙΣΤΑΓΟΥΣ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

(Ὅδος Ἀγορᾶς ἀριθ. 673.)

1858.

• • • • •

• Πόλεις μὲν γὰρ παραβαλεῖν πειρωμένῳ προσήκει, μέγεθος ἐξετάζειν
• καὶ τὴν τῶν ὠνίων ἀφθονίαν, ὅπου δ' αἵρεσις ἐστὶ πόλεων, οὐδεὶς ἂν
• ἔλοιτο τὴν λαμπροτέραν, ἑάσας τὴν Πατρίδα. Ἄλλ' εὐξαιτο μὲν
• ἂν εἶναι καὶ τὴν πατρίδα ταῖς εὐδαίμοσι παραπλησίαν ἔλοιτο δ' ἂν
• τὴν ὁποιαοῦν. • • • • •

• • • • • Εἰ δέ τις ἀπονέμει τῷ Πατρὶ τὴν
• δικαίαν τιμὴν ὥσπερ καὶ ὁ νόμος καὶ ἡ φύσις κελεύει, προσηκόντως
• ἂν τὴν Πατρίδα προτιμῆσαι· καὶ γὰρ ὁ Π α τ ῆ ρ α ὑ τ ὸ ς τῆς Πα-
• τρίδος κτῆμα καὶ ὁ τοῦ Πατρὸς Πατὴρ καὶ οἱ ἐκ τούτων οἰκεῖοι
• πάντες ἀνωτέρω καὶ μέχρι Θεῶν πατρῶων πρόεισιν ἀναβιβαζόμενοι
• τὸ ὄνομα. »

Χαίρουσι καὶ Θεοὶ πατρίοι.

(Λουκιανῷ Πατρίδος Ἐγκώμιον)

ΔΙ' ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ 'ΞΕΥΡ' ΕΓΩ.

Φίλτατε Κύριε Ἡλία Τανταλίδη,

εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Ἦτο γυξ χριμερινή μεσοῦντος Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1846 νομίζω ἐν τῇ Βυζαντινῇ συνοικίᾳ τοῦ Κορτοσκαλίου, ἐὰν ἐνθυμῆσαι, ὅτε συνεκροτεῖτο πολυμελὴς ἐσπερινή συναναστροφή *Soiré* τῆς ὁποίας ψυχὴ μὲν κινουσα καὶ συστρέφουσα αὐτὴν κατὰ τὸ δοκοῦν ἦσο ΣΥ, μέλος δὲ ἐκ τῶν πολλῶν εἰς ἀκίνητος δεκαεπταετῆς ἀγροῖκος νεαρίας ἐξωμυερίτης οὔτε τὰ προσόντα οὔτε τὴν ἀποχρῶσαν τόλμην ἔχων γὰ συνοικειοῦται μὲ τὴν Βυζαντινὴν δύσκολον διὰ τὴν μικτοποικιλίαν τῆς συμπεριφορᾶν—ὁ νεαρίας οὗτος ἀπλοθεατοῦ καὶ ὀφείλων καὶ ἀγαπῶν γὰ κατέχη θέσιν ἀνατολικῶς ἐκαθέζετο ἐπὶ τινος κλισίας συνδιαλεγόμενος μετὰ τοῦ Γαλλοδιδασκάλου τῆς συνοικίας ἐπίσης θεατοῦ, ὅτε ἀποσπασθέντες ὑμεῖς ἐκ τινος σχηματισθέντος διασκεδαστικοῦ ὀμίλου τὸν ἡῦρετε λέγοντες.

— Εἶσθε ἐδῶ; τί ὀμιλεῖτε, τί νέα;

— Ὅμιλοῦμεν περὶ τινων νέων ἀγγελιῶν προκηρυττομένων τινων ἐκδόσεων, ἀς μοὶ διαβιβάξει ὁ Γάλλος οὗτος Κύριος διὰ γὰ ἐγκαταγραφῶ συνδρομητής.

— Καὶ τί πράγματα εἶναι αὐτά;

— Εἶναι πολλὰ καὶ διάφορα, ἐν οἷς καὶ ἐν περὶ Ποιητικῆς τέχνης καθόλου θεωρουμένης.

— Καθόλου θεωρουμένης *να σὰς*
 εἶπω τι μ' ἀκούετε; ἢ ὄχι

— *Βέβαια ναί.*

— Τότε λοιπὸν ἐγκαταγραφθῆτε παρακαλῶ εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο σύγγραμμα τῆς Ποιητικῆς τέχνης καθόλου θεωρουμένης ὡς μὲ εἶπες.

— Διὰ τῆς ἐνδελεχοῦς μελέτης, τῆς ὁποίας δηλαδὴ, ἴνα γενῶμεν μᾶλλον πῶς θαυμάσται τῶν ἀριστουργημάτων τῶν Κ. Ποιητῶν, καὶ τοῦτο μὲ τινα μυστηριώδη ταραχὴν τῆς ἀπελπισίας μας πῶς;

— ὦ ὄχι, ὄχι δι' αὐτό.

— Ἀλλὰ διατὶ παρακαλῶ.

— ΔΙ' ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ἔΕΥΡ' ΕΓΩ

Ἴδου ἡ Λακωνικὴ ἀπάντησίς σας — καὶ οὔτε ἡ ἀγγελία ἐκαρποφόρησε, οὔτε ἔκτοτε εἶδον τὸ Βυζάντιον ἐλθὼν ἔκτοτε πάτρι, καὶ ἐὰν λόγοι τινὲς ἀπλοῦ πολλὰκις προσομοιοῦνται εἰς μικροὺς σπινθῆρας ζωπυρήσαντας τὴν ἐφ' ἧς ἔπесαν ἔλθην, ἰδου ὁ λόγος σας οὗτος τέλος πάντων πραγματικὸς σπινθῆρ, λόγος ὅστις ποτὲ δὲν μ' ἄφησεν ἡσυχον· πάντοτε διεκρούμην, πάντοτε ἐβασάνιζον τοὺς λογισμοὺς μου ἀποπειρώμενος, ἴνα ἀνακαλύψω τίποτ' ἄρα ἐσήμαινον οὗτοι οἱ λόγοι, καὶ τοι διὰ τῆς μεγαλητέρας ἀφελείας καὶ ἐτοιμότητος λεχθέντες, ποτὲ δὲν ἠτόλμησα ν' ἀναλύσω τί ἦτον ἐκεῖνο ὅπερ ἐξέρετε χωρὶς *να* ἐξέρω ἐγὼ ὀφυσικῶς κάτοχος αὐτοῦ.

Σήμερον, ὅτε γίγφας ἐκ τῶν χειρῶν μου ἀπηνδισμέρος διαφύρους λαμπάδας ξενικὰς, ἕως μὲ κόπον ἐν παραβύστω τῆς πατρίδος μου ἀπέκτεσσα, καὶ δι' ὧν ἐθεώρησα τοὺς κροτουμένους θησαυροὺς τῶν ἐθνῶν, μᾶλλον παρὰ ποτε ἐκράτησα ἐκείνην, δι' ἧς φωταγωγοῦμένους τις θεωρεῖ τὰ ἐθνικὰ καὶ

ΕΜΠΟΡΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ.

Ἐσίγησα, ὡς τῶν πτηνῶν ἢ τερετίζουσα φυλή
 Ὅποτεν τοῦ Ἴερακος τὸ ὄμμα ἀτενίζον
 Μὲ ἀπομάχους ὄνυχας τὰ πτοημένα ἀπειλῆ
 Νὰ σχίσῃ ἐκφοβίζον.

Τί ἔγεινα; τίς μ' ἔγγισε; τί ἐλαφρὸν ἤμην πτηνόν, !
 Ἀλλοίμονον, τὴν σήμερον δὲν εἶμαι παρὰ χῆνα
 Βαρύπτερος· ν' ἀναπολῶ ὧ πόσον εἶναι ἀλγεινόν
 Τὰ ὕψη μου ἐκεῖνα.

Καὶ ὅμως τῶν πτερύγων μου φεῦ ἄλλοτε τῶν ἐλαφρῶν
 Μὲ ἐνθυμίζουν σήμερον ἐπάνωθί μου ἄλλα
 Πτηνὰ εἰς πτῆσιν εὐτυχῆ, κ' ἐγὼ αὐτὰ παρατηρῶν
 Ἐστέναξα μεγάλα.

Τί εἶναι ὕψιστοι μὴ γὰρ δὲν εἶμαι πλέον ὁ αὐτός ;

Ἐλεύθερον ὡς ἄλλοτε δὲν ἐξασκῶ τὸ πνεῦμα ;

Εἰς τί μὲ κατηράσθησαν ; δὲν εἶμαι πλέον ἀρκετός

Εἰς λόγον, εἰς ἓν νεῦμα.

Τί εἶναι τὸ πηλίκον μου. . . . τί ἄλλο. . . . νέος κατηφής

Εἰς τὸν Ἑρμῆν ἀνατιθεῖς ἀπάσας του τὰς τάσεις

Ἄλλ' ἕως πότε; ἀδύλον· τίς οἶδε ἂν μέχρι ταφῆς

Ἴδου ἡμῶν ἡ στάσις.

Ἀπότολμος δὲν ἀνυψῶ τὸ βλέμμα μου εἰς Οὐρανούς·

Δὲν φαύουσι τὰ ὠτά μου θροαὶ μυστηριώδεις

Τοῦ θόλου πλέον τοῦ Γλαυκοῦ δὲν διακρίνω τοὺς φανούς

Μεταλλαγή φρικώδης!

Τὸ ἔθῆμα μ' ἔλησμόνησεν ἀπό τινος τὸν Παρνασσὸν
 Σεπτῆ θεᾷ τὸ κάλυμμα ὡς ἄλλοτε δὲν αἴρει
 Αἰώνων· καὶ ὡς ἄλλοτε χρυσῆ χορεία τῶν Μουσῶν

Δὲν ἄγει δὲν μὲ φέρει.

Μυθώδης τοῦ Ὀλύμπου των μοῦ φαίνεται ἡ κορυφή.
 Ἄγνώριστα μοῦ φαίνονται τὰ ἄλλα ταῦτα πλέον
 Κ' εἰς τὰς φωνάς μου ἢ ἡχώ τῶν λόφων ἔμεινε κωφή
 Τὰ περίξ εἶδα κλαίων.

ὦ Μοῦσα Μοῦσα διατὶ τὸν λάτρην τοῦτον παραιτεῖς
 Ἄνέκραξα . . ἀλλοίμονον ἀκόμη συλλογοῦμαι
 Ἐπάνωθί μου ἔλαμψε χρυσῆ καὶ γνώριμος ἀκτίς
 Καὶ εἶπε ἐνθυμοῦμαι.

Ἦτον ἐποχή ὁπότε μὲ κροτάφους δαφνοφόρους
 Ἐκαθήμεθα γελῶσαι . . . καὶ τοῦ ἱεροῦ μας ὄρους
 Ἐθαλλον αἰ κορυφαί
 Χαρωπὸς ὁ Μουσηγέτης θεωρῶν μᾶς ἐμειδία
 Εἴμεθα σκιρτῶσαι ὄλαι ἐν γλυκεῖα ἀρμονία.
 Αἰ ἐννέα ἀδελφαί.

Τὸ Αἰγαῖον ὡς κατόπτρου ἀπεικόνιζε τὴν θέαν
 Καὶ ἡ αὔρα τοῦ Ζεφύρου ἔπνεεν εἰς τὴν πετέαν
 Τοῦ ὠραίου Παρνασσοῦ
 Εἴμεθα ὡς ἐν ἐκτάσει, καὶ τὸ στάδιόν του κλείων
 Καὶ ὁ Φοῖβος εἶχε σχῆμα τὴν ἀρμάμαξαν κυλίων
 Δίσκου διαυγοῦς χρυσοῦ.

Εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ὠραίου Μουσηγέτου παραλύον
 Ἐν Μειδίαμα ἐξαίφνης ἐξ ἐκείνων τῶν σπανίων
 Ἐπεκάθησε γλυκύ.
 Ἐ — τί τρέχει Μουσηγέτη ἠρωτήσαμεν ἐκεῖνον,
 Καὶ αὐτὸς μᾶς εἶπε τότε τὸν βραχίονα ἐκτείνων
 Ὡ — . Ἴδητ' ἰδῆτε ἐκεῖ.

Κ' εἶδομεν ἀγωνιῶντα εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρου
 Νέον ἔξαλλον τὴν τόλμην μ' ὀφθαλμοὺς σπινθηροβόλους

Ἄκτις ἔλαμπε χρυσῇ

Εἰς αὐτὸν ἐλπίδας τότε ἐπεκρέματο ἢ κύπτων

Ἄλλοτε ἐπήδα τρέχων, καὶ προέβαινε πῶς πίπτων

Εἶδαμεν πῶς ἦσoun σύ.

Ἐκτοτε ποσάκις νέε σ' ἐνυπνεύσαμεν συγχρόνως

Καὶ ματαίως δὲν ἀντήχει ὁ ἀρχάριός σου τόνος

Στὴν ἰδίαν σου φυλὴν.

Καὶ ὁ θεῖός μας Ἀπόλλων εἰσακούων σε ς' τῆς Θράκης

Τὰ στενὰ μὲ προσδοκίαν χαίρων ἔσεισε πολλάκις

Τὴν σεπτὴν του κεφαλὴν.

Ἄλλοτε ἀποδημήσας τῆς σεπτῆς μας κατοικίας

Οἰκειώθης μὲ τοσαύτας φυλάς ὅλας ἀλλοτρίας

Καὶ ἐξαίφνης σου φωνή.

Μᾶς εἰκούσθη ἐκφωνοῦσα εἰς τὸν Παρνασσὸν τὸν Θεῖον

Ῥοδὰς νέας νέους τόνους τῶν Μουσῶν τῶν Καυκασίων

Τόσον γὰρ μᾶς συγκινῆ.

Πάλιν ἄφαντος . . . ποσάκις σ' ἐπισκέφθημεν σιγῶντα·
 Μούσης ἄλλης κτῆμα ἴσως σ' ἐσκεπτόμεθα Γενόντα
 Ἄλλ' εἰς μάτην ὁ Ἑρμῆς
 Νέε σ' εἶχε κατακτήσει . . . καὶ γνωρίζουσαι ἐκ πείρας
 Πῶς διέφυγες ἠρπάγης ἀπὸ τὰς κοινὰς μας χεῖρας
 Σὲ ἀφήσαμεν· κ' ἡμεῖς.

Διωρηλάτην εἰς τὸ ἄρμα τῆς ὠραίας φαντασίας
 Σὲ ἐβλέπαμεν σκιρτῶσαι εἰς τὰ ἄλση τῆς Ἀσίας
 Τρέχων νὰ καταπατῆς
 Καὶ ὀρέξεις καὶ ἐξάψεις καὶ τὰ πάθη καὶ τοὶ νέος
 Τὰς μερίμνας καὶ φροντίδας νὰ καταπατῆς γενναίως
 Τῆς βαρείας Βιωτῆς.

Ἦτον ἐποχὴ γλυκεῖα . . . ἦτον ἐποχὴ ἐκείνη
 Ἐξ ἡμῶν ἐκάστη τώρα ἀναστεναγμὸν ἀφίνει
 Δι' ἐσένα πολλαχῶς . . .
 Σ' ἔζευξαν τὰ πάθη πλέον . . . ὑποχειρίός των τέλος
 Ἐπὶ σὲ Διωρηλατοῦσι . . . δέν. σέ. πρέπει. παρά. Γέλως
 Ἐγεινες ξηρός . τροχός . . .

Ἄλλως τε πρὸς τί πολλάκις τὸ Κηρύκειον ἀφίνων
 Καὶ τὰς κερδαλέας ὕβρας τοῦ Ἑρμοῦ σου καὶ ἐκείνου

Πρὸς τὸν Παρνασσὸν εὐθύς

Ἄνυφοῖς τὰ βλέμματά σου ἐξυπνῶν ὡς ἀπὸ λήθης

Διατὶ καὶ σὺ δὲν μένεις ὡς πολλοὶ ἐφ' ᾧ ἐκλήθης

Στερεὸς πιστὸς κληθεῖς; . .

Σὲ ἀφίνομεν καὶ τῶρα τὴν καρδίαν γαληναίαι

Σὲ δεχόμεθα καὶ πάλιν ἂν προσέλθης . . . ἀλλὰ νέε

Ἄν τὸ ἔαρ τῆς Ζωῆς

Τοῦ Ἑρμοῦ διέλθης Λάτρης κ' εἰς τὸ γῆράς σου μᾶς μένης

Δὲν δεχόμεθά σε τότε . . . τῆς Κλειοῦς ἐξαιρουμένης

Ἐξαιρέτου ἀδελφῆς.

Ναὶ ἤκουσα—ἀλλοίμονον . . . τὰς Θεσπίους των φωνάς

Ἐξύπνησα . . ἀνέκραξα . . . ποῦ εἶναι ποία ἦτον

Ἄνέκραζον . . . ἐπέτασαν πρὸς τὰς ποτνίας των μονάς.

Χορεία τῶν χαρίτων;

Τὸ αἷμά μου ἀλλόκοτον εἶ τὸ σῶμά μου κυκλοφορεῖ
 Ὅμιχλη αἶρεται πυκνὴ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου. .
 Τὸ ὄμμα μου τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ παρατηρεῖ
 Τοὺς τόσον φεῦ γνωστούς μου!

Συγγνώμην Πότνιαι Θεαί. . . . ἐστάθην ναὶ ἀμαρτωλὸς
 Ἄγνώμων καὶ τῶν εὐνοιῶν καὶ τέλος ἀποστάτης
 Ἄλλὰ προσέρχομαι πιστῶς . . . Μεταμελήθην δὲ καλῶς
 Ἐκ τῆς ὥρας ταύτης.

Μοῦσα σύρε με ὀπίσω παλινδρόμησε τὸν χρόνον
 Φέρε με εἰς τὰς παλαιάστρας εἰς τοὺς χρόνους τῶν ἀγίωνων
 Φέρε με εἰς τῆς Ἀσίας τὰς ἀρχαίας παραλίας
 Ἐκ τὰ κρημνώδη ὄρη τῆς τραχείας Κιλικίας
 Δεῖξέ με τὴν μαύρην Λάβαν τοῦ Ἑλληνικοῦ κρατῆρας
 Καὶ ὀνόμασε τίς ἦτον ὁ Σεβάσμιος ὁ ἥρωε
 Ὅστις ἔλαβεν ἀγχόνην
 Ὡς τὸ τέρμα τῶν δεινῶν του καὶ ἀντιμισθίαν μόνην.

Ἐπνεεν εἰς τὴν Ἑλλάδα δ' αἴρ' ὁ φέρων μάχας
 Καὶ ἀνέβαινε εἰς ὄρους Παρνασσοῦ ἀρχαίας βρύχας
 Ἦρωσ Θετταλὸς δ' ὅποτε Δευκαλίων ἄλλος νέος . . .
 Εἰς τὰ στόματα ἀντήχει ὁ ἀθάνατος Φερρῶτιος
 Ἦ Ἑλλάς μετὰ αἰῶνας ὅπου εἶχε Ὀϊανύσει
 Τὸ μέγαλον ὄνομά της εἶχε μόλις· συλλαβίαι
 Καὶ ὧς ἦρωσ νικηφόρος.
 Κάτω ἔβαιν' ἀπ' τὸ μέγα καὶ χρυσόγετον τοῦ ὄρους.

Τέκνα καθηγιασμένα τῆς σεπτῆς ἐλευθερίας
 Δι' αἱμάτων ἀνδρῶν ἤδη ἐπολέμουν μετ' ἀνδρείας.
 Πόλεμον Θεῶ κ' ἀνθρώποις δίκαιον τῶν ἀπ' αἰώνων.
 Πόλεμον κοινὸν ἀρχῆθεν Ἑλλησι τὸν πάλαι χρόνον
 Πόλεμον — φωτὸς καὶ σκότους, βαρβαρότητας ζώδους
 Κ' ἀνθρωπότητος· ἡμέρου—ἐπεχείρουν τοῖς ἐφοδούς.
 Καὶ τροπαίων νέον εἶδος
 Κατὰ τῆς ἐπαπειλούσης Καυκασίου τυραννίδος.

Ἀσθενῆς λαὸς καὶ ὄμως καὶ Ἀνατολαὶ καὶ Δύσεις.
 Σύσσωμοι ἐκίνουν ὄλαι συνομόσασαι ἐπίσης
 Φρίκη . . . τρίουροι Δραμάλεις Μαρδονίων εἶχον τάσεις
 Καὶ τὰ δάση τῶν δικρότων ἔπλεον εἰς τῆς Θαλάσσης
 Τὰ ὑγρά πεδία ἵνα ἐξοντώσωσιν ἐκεῖνον.
 Φεῦ ὁ Δαίμων τοῦ ὀλέθρου τὸν βραχίονα ἐκτείνων
 Πανταχόθεν εἶχε κλείσει
 Κ' ἐκ τῶν λεξικῶν τὸ Ἑλλην ἐροδύριζε νὰ σβύσῃ.

Τοῦ Κορακησίου· εἶναι αἱ ἀκταὶ αὐταί, οἱ τάφοι.
 Αὐτὰ εἶναι τῶν Κιλικῶν τὰ ἱστορικὰ ἐδάφη.
 Ποῦ τὰ φρόνητρα τὸ πάλαι τῶν μεγάλων Πομπηίων
 Ποῦ τοῦ θείου Ἀμφιλόχου τὸ ἀθάνατον Μαντεῖον
 Ἡ Λαέρτη ἐδῶ ἦτον ἡ πατρὶς τοῦ Διογένοους
 Ἐδῶ ἦσαν οἱ φωστῆρες καὶ οἱ λόγιοι τοῦ γένους.
 Ἀθλιότης . . . καὶ τί μένει;
 Ὡς αἱ ἀδελφαί της ὄλαι κ' αὐτὴ ἐγκαταλειμμένη . .

Φεῦ τὴν νύκτα—δὲν πλανῶνται εἰς τὸ περιτείχισμά των
 Αἰ σκιαὶ τῶν Φιλημόνων καὶ Χρυσίππων καὶ Ἀράτων!
 Ὑψιστοὶ ὁ ἔξω Ἕλληνας ὁ λησμονηθεὶς Ἐδῶς . . .
 Τῶν Μαρτυριῶν του τούτων διαφαίνεται ἀθῶος
 Καὶ ἐνῶ κυοφορεῖται ἐν μεγάλῃ προσδοκίᾳ
 Σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ κοινὴ Ἐλευθερία . .
 Τρέμ' ὁ ἄποικος ὁ Τάλας
 Τοῦ τυράννου του τὰς χεῖρας τὰς βαρείας καὶ μεγάλας.

Τῶν φιλτάτων ἀδελφῶν του τὸν ἐχώρισαν πελάγη
 Δυστυχία . . καὶ ὀπίσω τὸν ἐτείχισαν οἱ πάγοι
 Ἄπατρις λησμονημένος αὐταπάρνητος πλανᾶται
 Τοὺς τυράννους του δουλείων αἰωνίως καταρᾶται
 Φεῦ μετέωρος νὰ ζήσῃ ἐναπόκειτ' αἰωνίως
 Μεταξὺ σκληρᾶς ἀνάγκης κ' αἰσθημάτων του ἀθλίως
 Μεταξὺ βαρβαροτήτων
 Καὶ τῆς ἀκουσίου λήθης τὸ τί εἶναι καὶ τί ἦτον.

Ἐφυγα . . . τὴν κλονουμένην ἐγκατέλιπον πατρίδα
 Πλὴν ἀφ' οὗ τῆς σώσεώς της τὰ ἐχέγγυα συνείδα
 Καὶ ἀφ' οὗ τοῦ κόσμου ὅλου μὲ ἐχώρισεν ὁ Πλάστης
 Τὴν Ἑλλάδα ἐμπιστεύθην· εἰς τοὺς νέους ἡρώας της
 Θύτης ἤδη τοῦ μικροῦ μου καὶ ὁμογενοῦς ποιμνίου
 Μελανός ἃς κρύπτη ῥάσος τὰς κηλίδας τοῦ σαρκίου·
 Κ' εἰς τὴν πάλην καλὰ τέλη.
 Εὐχομαι μακρόθεν . . . ὅταν οὕτω πως ὁ Πλάστης θέλῃ.

Αὐτὰ ἔλεγε τὰ ἔπη μὲ Καμήνιον καρδίαν·
 Ἰερεὺς ἡμφιεσμένος Μελανήν ἐνδυμασίαν·
 Διαβάτης εἰς τὴν πόλιν ταύτην οὗτος εἶχε μείνει
 Πρὸ μικροῦ τῆς συμπαθείας τῆς κοινότητος εἰκίνει
 Κελλειοῦ ἐκατώκει . . . ἐτοιμόρροπον γωνίαν
 Σύννοους σύχναζε πολλάκις εἰς τὴν πετρώδη παραλίαν.
 Κ' ἐκαθέζετο εἰς θράχους,
 Κ' ἐβυθίζετο εἰς σκέψεις σκοτεινοῦς πολυταράχους.

Γέρων ὄχι οὔτε νέος πάλης λείψανον δριμείας . .
 Ἐνδομύχων παθημάτων καὶ ἀνδρώδους ἡλικίας
 Οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοί του ἦσαν ἄβυσσοι συμβάντων
 Ἡ φωνή του παραδήλου γνῶσιν γνώσεων ἀπάντων
 Τὸ γαλήνιον του ἦθος ἢ ἀπόκρυφος Ζωή του.
 Ἡ ἀπὸ τὸν ξένων ὄλων τῆς πολίχνης ἀποχή του.
 Μοναχοῦ Κέσις· Οἰκείαν
 Εἶχον ἤδη προσαρτήσει εἰς αὐτὸν ἐπωνυμίαν.

Μοναχός! ὀλίγα τεύχη πενιχρὰ βρακώδης κλίνῃ
 Καὶ βαίτων μικροὶ κλάδοι ὅπου καὶ ξηρὰ μυρσίνη
 Ὁ Λιτὸς ἐκαῖσε Λέβης εἰς τὴν ἄφωτον γωνίαν
 Ἡ ὁποία συνεκρότει ταῦτοχρόνως καὶ ἐστίαν
 Ἦσαν ἐπαρκῆ τῶντι πῶς δὲν ἔψευδε μονάδα·
 Ἀλλὰ ἔκρυπ' ἡ μορφή του παθημάτων Ἰλιάδα
 Τὰ βιβλία ἢ γραφή του.
 Ἡ Σελήν' ἢ παραλία . . ἦσαν μόνοι σύντροφοί του.

Νύκτωρ ἔκαιεν ὁ λύχνος ἀφοῦ ἔκλειε τὰς θύρας.
 Μεσονύκτιον Ὁρθίως μὲ τὴν σύνοψιν εἰς χεῖρας.
 Ἰστατο ὑπὲρ τῶν ὅλων ἀναπέμπων τὰς δεήσεις . .
 Πλὴν αὐτοῦ Μυστηριώδης ἀνωθι· ἐνατενίσσεις . . .
 Διεδήλουν ὅτι λάβρα μαύρη ἔκαιεν ἐντὸς του . .
 Ἀγνωστον ὁποῖαν φύσιν ἠκολούθ' ὁ λογισμὸς του.
 Καὶ ἐξύπνει τότε μόνον
 Φωναὶ ἤρροντο ὁπότε πνιγηραὶ ἀλεκτρονίων.

Μοναχός· καὶ τὴν ἡμέραν ἔβλεπε μὲ ἀηδίαν.
 Τῆς σκιάς αὐτῆς τοῦ ἔως ἔφριττε τὴν συνοδίαν
 Καὶ τὰς μέσας νύκτας ὅτε πανταχοῦ ἡ ἡρεμία
 Καὶ ψυχορραγοῦντος λύχνου λάμψις τρέμει ἀπαισία
 Ἐδὲπέ τις τὸν κρυφίνου μοναχὸν αὐτὸν ὡς μάγον
 Γρηγοροῦντα ἢ ὡς πέτραν εἰς τὴν κλίνην σαρκοφάγον
 Καὶ μὲ ἀπλανὲς τὸ ὄμμα
 Φρικαλιέως πως τὸν Λύχνον ν' ἀτενίζῃ καὶ τὸ δῶμα.

Μοναχός . . . τὴν δέησίν του ἔτελεύτα καθ' ἐσπέρας·
 Εἰς γονυκλιτεῖς ἐνθέρμους μετανοίας ἀδροτέρας·
 Πλὴν κοιμώμενος ὑπτίως . . . ἢ πρηγῆς . . . ἢ ἔνθεν εἶτε
 Ἐστίλθαν ε' τὰ ὄμματά του· καὶ θακρύων μαργαρίται
 Σταλαγμοὶ ἔς τὰς παρειάς του ἐκυλίωντο· ἀήρσοι . .
 Ὑποκώφως πως· πολλάκις διηκούοντο καὶ ἴσοι . . .
 Καὶ ὁπόταν· παρωμίλει.
 Ὅνομ' ἄφινον Γριφῶδες τὰ μαινόμενά του χεῖλη.

Ὅνομα εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἀπλὴν πολλάκις κλησὶν
 Κλονουμένην ἄνω κάτω ἔβλεπ' ἅπασαν τὴν κτῆσιν
 Ἐρριπτεν ὁ τάλας ὅλως ἰκόπτοντο τὰ ἥπατά του·
 Ψυχρὸν ἔχεεν ἰδρωῖτα ἤστραπτον τὰ ὄμματά του
 Καὶ ἐξύπνει παραφόρως . . . καὶ ἐκβαίνων τοῦ κοιτῶνος
 Εἰς τὸ ὑπαιθρον ἴστο σκότος περιφέρετο φεῦ μόνος
 Καὶ τὴν βράχην του στηρίζων·
 Εἰς βροίαν τοῦ προαυλίου ἦτον ὅλος μουρμουρίζων.

Ἀσκεπῆς πολλάκις ἦτο ὅλην νύκτα ὅλως καίων·
 Καθὼς φάντασμα ἀναῖξαν τὸ μνημεῖον ἀπευκταῖον
 Μ' ὠρθωμένας μαύρας τρίχας . . καὶ τὰ κρύα βλέφαρά του.
 Σ' τῶν ὀμμάτων του· τὴν λάμψιν . . λάμψιν ἄφινον θανάτου
 Καὶ τὸν πυρετόν του τοῦτον μὴ δροσίζων φεῦ ματαίως
 Κ' ἀγρυπνῶν εἰς τὴν σκοτίαν μέχρι τῆς πρωΐας· ἕως
 Σήμεντρον τῆς ἐκκλησίας·
 Κρούων αἴφνης ε' τὰς ἀγκάλας ἐκολλᾶτο τῆς θρησκείας.

Χάρις χάρις ε' τὸν φανέντα εἰς τῆς Βηθλεέμ τὸ ἄντρον
 Μᾶς ψυχαγωγεῖ μὲ μόνην ἀπλήν κροῦσιν τῶν σημάτων
 Ὡς νὰ συνησθάνετ' αἴφνης τῆς ἐλπίδος τοῦ ἀκτῖνα
 Ἐλησμόνει τὰς ἰδέας τὰ πορίσματα ἐκεῖνα
 Εἰς τὸ μέτωπόν του αἴφνης διεφάνετο φαιδρότης
 Καὶ θεσπέσιος τὴν ὄψιν ἔχεε τις ἰλαρότης

Καὶ μὲ πλήρη ἡρεμίαν
 Ἐβαινεν ὡς εἰς λιμένα εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν.

Τὸ σαθρόν του σώσας σκάφος πλοίαρχός τις τῶν κλυδῶνων
 Κ' ἐλλιμενισθεῖς αὐτόθι μετὰ δώρων εὐγνωμόνων
 Ὁρθίος εἰς τὴν ἁγίαν τοῦ Ναοῦ εἰσῆλθε πύλην·
 Κηροῦ φέρων καὶ ἀλόης ἐξιλαστηρίων ὕλην·
 Κ' ἐπειδὴ εἰς νέους σάλους θ' ἀφεθῆ μετὰ ὀλίγον
 Τὸν πνευματικὸν ἐζήτει ὡς σπουδαίας κατεπεῖγον
 Ἄπαξ ἐπειδὴ ἐσώθη
 Ἄγνός ἤθελε νὰ μείνη . . . εἰς τὸν νάρθηκ' ἐκαρφώθη.

Ἐφημέριος δὲ Γέρων τρίχα φέρων λευκοτάτην.
 Τὸ ἀδύνατον τοῦ ἔργου ἤθελε νὰ πείσῃ μάτην
 Πῶς τὴν γλῶσσάν του ἠγνόουν τὰ γεροντικά του χεῖλη
 Πλὴν ἐπέμενον ὁ ἄλλος ὁ ἀκράδαντος ὡς στήλη
 Εἰς τὸν ἔκθαμβον προτείνων ἱερέα λευκογένη
 Τὸ ἐλάχιστον ἢ πρᾶξις μὲ τὰ νεύματα νὰ γένη
 Εἷς ἑτέρ' ἠγνόουν γλῶσσαν
 Ἦτ' ἀδύνατον νὰ γίνῃ μὲ φωνὴν κάμμιαν ζῶσαν.

Ἦσαν εἰς ἀδιεξόδους συμφωνίας θιασῶσαι
 Τοῦ Μοναχικοῦ κελλείου καταντίκρυζον ὁπότε
 — Μοναχός τις ἐκεῖ εἶναι ὁ Λαυρέντιος . . ποῦ εἶναι; —
 Ἦστραψεν εὐθύς ὁ ναύτης — ὕπαγε εἰς αὐτὸν γίνε
 Ἐὐχολόγησίν σου εἶπε λυτρωθεῖς ὁ Γέρων
 Ἐκεῖ πλέον διευθύνθη καὶ ὁ πλοίαρχός μας χαίρων
 — Πάτερ μου τὴν θύρα κρούει
 Ἄνυπόμονος ὀπτεύει ἀνυπόμονος . . ἀκούει.

— Πάτερ μου — ἐδὸν εἰρήνης ὕπαγ' ὅστις καὶ ἀν' ἦσαι
 — Πάτερ ἐξαγέρουσέ με ἀν' ἀμαρτωλὸν λυπῆσαι
 Εἶμαι πλοίαρχός τις ξένος ἀσθενής καὶ κινδυνεύων
 Καὶ εἰς νέους τοὺς κινδύνους θάξω καὶ σκοπεύων
 Τῶν πολλῶν ἀμαρτιῶν μου μέγα θάρος θ' ἀποθέσω
 Μὴ μ' ἀφίνης τὴν ψυχὴν μου μετὰ τὴν σάρκα ν' ἀπολέσω
 Ἀφίνης ἤνοιξεν ἡ θύρα
 Ὁ ἀμαρτωλὸς εἰσῆλθε καὶ ψυχρὰν ἤσθάνθη χεῖρα.

Ἀσκιπῆς μετ' ὄμμα πλήρες κατανύξεων βαθέων
 Ἐδαινεν ὁ πλοίαρχός μας . . . ἦτο θέαμα ὠραῖον
 Ἐξάρνα τοῦ ἰσταμένου Μοναχοῦ ἡ ταραχὴ του.
 Ἦστραψαν ἀλλοίαν φάσιν οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοί του
 Ὁρμησεν ὡς μανιώδης κι' ἐκλείσεν εὐθύς τὰς θύρας
 Καὶ στάς ἔμπροσθεν τοῦ ξένου συνελκύρωσε τὰς χεῖρας
 Καὶ τὸν Μοναχὸν μ' ἤθος
 Ἀτεινίας ἐκλονίσθη, ἔμεινεν ὡς ἄλλος λίθος.

— Ὑψιστοι τῶν ὀφθαλμῶν μήπως εἶναι Ὀπταπάτη
 Τί φαντάσματα ὁ νοῦς μου καὶ ὀνειράτα μοὶ πλάττει ;
 Ἄνεκράυγασεν ὁ ξένος — Σὺ Ἀλέξιε ἐδῶ σε
 Σὺ Ἀλέξιε γὰ γίνης μοναχὸς παρακαλῶ σε
 Πόθεν τοῦτο λέγε φίλε . . . ἀλλ' ἐκεῖνος εὐθισμένος
 Ἄτενῆς ἐσίγα ὅπως τὸ γλυπτὸν ἐκεῖνο γένος
 Ἰσταται ἐκτεθειμένον
 Ἀνθρωπόμορφον ἀλλ' ὅμως τῶν αἰσθητηρίων ξένον.

— Ναὶ Ἀνδρέα ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀλέξιος γνωστός σου.
 Οὔτε κλόνος οὔτε πλάνη δὲν ὑπάρχει τοῦ νοός σου
 Ναὶ δὲν βλέπεις κἀνὲν φάσμα . . . μοναχὸς Λαυρέντης ἤδη
 Ἡ πτωχὴ κοινότης αὕτη τ' ὄνομα αὐτὸ μοὶ δίδει
 Πάσχω μᾶλλον σου φεῦ πάσχω γίνου ὁ πνευματικός μου
 Ναὶ αἰσθάνομαι πῶς φεύγω μετ' ὀλίγον ἐκ τοῦ κόσμου
 Ἄγγελός μου παρὰ φίλος
 Εἶσαι· ἄκουσε . . τι λέγει τὸ πικρόλαλόν μου χεῖλος.

» Μ' ἔφερες τῶν παραλίων τῆς Ὀρακίας Ἰταλίας
 » Ἐπὶ τοῦ καλοῦ σου πλοίου εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Λακωνίας
 » Μάρτυς μου ὁ Πλάστης εἶναι ἂν εἰς τὸν σεπτὸν ἀγῶνα
 » Δὲν ἠρχόμην γὰ ἀφήσω τὴν φθαρτὴν αὐτὴν εἰκόνα
 » Τῆς σαρκός μου, καὶ γὰρ γίνω μάρτυς τῆς ἐλευθερίας
 » Μάρτυς πόσον ἐπεθύμουν γὰ γενῶ ἐπ' ἀληθείας
 Πταίω ἂν μὲ βλέπης· σῶον ;
 » Ὡ ἐρώτησε τὸν Ῥήγα καὶ τὸν μαῦρον Ἀχελῶον !

» ὦ παρήγορον καὶ θεῖον δῶρον ἀπειροτελείας
 » ὦ πανάρχαιον τὴν φύσιν γλυκὺ αἰσθημα φιλίας
 » Πόσις πρέπει νὰ σ' ὀφείλῃ χάριτας ἢ ἀνθρωπότης
 » Σὺ ἀλλοίμονον ἀνίσως ἔλειπες ἀπὸ τῆς πρώτης
 » Καὶ παντοπαράγου ὥρας τύχαι μας ἴα ἦσαν ποῖαι
 » Καὶ ἀρχὴν νὰ λάβουν ἴσως δὲν ἐμπόρουν κοινωνίαι

Τώρα μ' ὀφθαλμοὺς ὀργίλους

» Ἀπὸ βράχους ὡς τὰ κτήνη ἴα ἐθλέπομεν ἀλλήλους.

» Ἐφυγα καὶ τοῦ ἀγῶνος φεῦ δὲν ἔπαυσεν ὁ κρότος
 » Δὲν αἰσθάνομαι ἀλλ' ὅμως τύψεις φίλε συνειδότης
 » Γραφὴν ἔκτακτον μοὶ στέλλει ἡ ὄραία μου Μακρίνη
 » Ἐκ τῆς Χίου ὅπου ἦτον, ὅπου μὲ ἔλεγεν ἐκείνη
 » Πρὸς αὐτὴν νὰ σπεύσω ὅσον . . . ὅσον τάχιστ' ἠδυνάμην
 » Ὅτ' ἡ νῆσος διετέλει εἰς βαρβαρικὴν παλάμην

Μὲ τοὺς Γέροντας γονεῖς της

» Νὰ τοὺς ἀσφαλίσω κάπου πρὸς ἐμὲ ἦτον ἐλπίς τις.

» Ἐντὸς αἴφνης πλοιαρίου ταχυπόρ' εὐρέθην πλέων
 » Ὡς δελφῖν εὐθὺς τὸ Λεῖον ἐξυράφισα Αἰγαῖον.
 » Ἐφθασα εἰς Χῖον, εἶδον τὴν ὄραίαν Μινῆστριν μου
 » Ἡ Μακρίνη τὴν μεγάλην ἐμερίζετο χαρὰν μου
 » Εἰς ἐπτάλοφον ἐκείνη νὰ ἐκπλεύσῃ ἐπεθύμει
 » Ἡ πατρίς μου καπνοὺς μαύρους τότε ὡς Κρατὴρ ἐξήμει

Στὰς μακρόθι παραλίας

» Ἐφηρίσθη νὰ προβῶμεν τῆς ὄραίας Ἰταλίας.

- » Τὸ πλοιάριον γὰ πλεύσῃ ἦτον ἔτοιμον αἰσίως
 » Μετὰ φρίκης ἐνθυμοῦμαι . . φίλτατε ἡ νῆσος· Χίος
 » Σύσσωμος ἐσείσθη· ἦτο τῆς καταστροφῆς ἡ ὥρα
 » Φεῦ Σικελικὴν ἐσπέραν ἔπασχεν ἡ τόση χώρα
 » Τὸ ἀλλοῦθε δὲν γνωρίζω . . . καὶ μὲ στιβαρὰν τὴν χεῖρα
 » Στίφος ἔζωσε βαρβάρων φεῦ τοῦ οἴκου μας τὴν θύρα
 Σφαγὴν ἔφερον καὶ γόον
 » Μάτην κατ' αὐτῶν ἐβόλουν ἦτον ἄνισον κι' ἀθρόον.

- » Ὁ πρεσβύτες πενθερός μου φήμην εἶχε βαθυπλούτου.
 » Φεῦ ἐθέρισαν αἱ τίγρεις πρώτιστα τὴν κάραν τούτου·
 » Καὶ τὴν γραῖαν σύζυγόν του ἔσφαξαν οἱ αἰμοβόροι
 » Τὴν σκηπὴν ἐκείνην Τοῦρκος ἀρχηγός των ἐθεώρει
 » Κι' ἔνευε . . . ἐμὲ ξιφῆρη . . μ' ἔρριψαν πρηνῆ καὶ χάμαι
 » Τὴν Μακρίνην καὶ τὰ πλούτη ἤγαγον ἐξανιστᾶμαι
 Φρίκη! βλέπω ἐρωμένην
 » Εἰς ἀτίμωσιν ἡ τάφον ὑπὸ τούρκων συρομένην.

- » Γῶν Γυπῶν αὐτῶν ὁ ἄρχων μορφὴν φέρων ἐγνωσμένην
 » Τῆς ἐπιταγῆς καὶ μαῖλλον πάσης εὐσπλαγχνίας ξένην,
 » Μαῦρος ῥυπαρὸς οὐδ' ὄπλα εἰς τὴν μέσην του ἐφόρει
 » Ὁ φλογώδης ὀφθαλμὸς του εἰς τὰ ἄδυτα ἐχώρει
 » Ἀρπαγὴν παντὸς ἐπίπλου διατάττων ἐμειδία
 » Καὶ πλησίον του ἐστᾶτο ἡ Μακρίνη ἡ ἀθλία
 Μὲ ἱματισμοὺς σχισμένους
 » Μὲ ξεριζωμένας τρίχας μ' ὀφθαλμοὺς δακρυβρεγμένους

» Εἰς τοιαύτην θεάν αἴφνης πῦρ ἐσκόρπισε τὸ φῶς μου.
 » Καὶ ἐνόμισα πῶς ἦτο συντελεία ἢ τοῦ κόσμου.
 » Οἱ γονεῖς τῆς Μνήστριάς μου πτώματα μὲ θερμὸν αἷμα
 » Ὅπερ ἔτρεχεν ἀφθόγως καὶ φεῦ! ἄχνιζεν ἡρέμα
 » Ἡ Μακρίνη μ' εἶδε μ' ὄμμα διαλείπον καὶ αἱματωδές
 » Μ' ἔσφιξαν οἱ Μήνιγγές μου μοῦ ὠρθώθησαν οἱ πόδες
 Μὲ παραφορὰν ἀγρίαν
 » Εἰς τοῦ ἀρχηγοῦ τοὺς ὄμους ἔφερα πληγὴν καιρίαν.

» Ὅρμῳ· πάλιν μὲ κυκλώνουν, διαφεύγων ἀντεστάθην
 » Τρεῖς κατέφερον εὐστόχως τὴν αἱματομένην σπάθην
 » Ἐκλονίσθη ὁ ἀχρεῖος ἔπεσεν εἰς χεῖρας ἄλλων . .
 » Κ' αὐτοὶ ἤγαγον ἐκεῖνον μ' ἐνθουσιασμὸν μεγάλον
 » Ἀλλὰ φεῦ ὁ Θηριώδης καὶ προηνῆς καὶ θνήσκων ἔτι
 » Τῆς Μακρίνης μου τὴν χεῖρα συγκρικώσας δὲν παραίτει
 Πότε ὡς παιδίον κλαῖον
 » Ἡμῆν πότε κατεφόρμουν ὠρούμεθ' ὡς Λέων.

» Δὲν ἐπλήρωσα τὴν τόλμην καὶ ἀνδρείαν μου· ὀλίγας
 » Μαῦρός τις καθὼς ὁ Αἰῶδης. ἄραψ' μ' ἔζωσε ὁ γίγας
 » Ἦτον ἔνοπλος μὲ ῥώμην Τίγρειος. . μὲ καταβάλλει.
 » Πίπτω τόσον Ἐνθυμοῦμαι καὶ ἀφ' οὗ ἡμέρα ἄλλη
 » Ἐπανέτειλε μετ' ἄλλην ἡμερῶν σωστὴν δεκάδα . .
 » Ἐξυπνῶ εἰς ξένας χεῖρας εἰς ζωγραφικὰ κοιλάδα·
 Ἦνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς μου·
 » Κ' ἐπειρώμην νὰ σταθμίσω τοὺς φρικώδεις λογισμούς μου.

- » Καθὼς ὅταν μετὰ μέθην τὰς ἀτάκτους ὀμιλίας·
 » Ὁ μεθύσας ἐνθυμεῖται μετὰ φρίκης κ' ἀηδίας
 — Τί ἀπέγινεν ἐκείνη; ἦτο λογισμὸς μου πρῶτος
 » Τί συνέβησαν . . τίς εἶμαι . . -ποῦ εὐρίσκομαι . . τίς κρότος
 » Εἰς τὰ ὧτά μου ἀντήχει αἰμοφύρτων πυροβόλων.
 » Ναὶ ἐστρέφετο ὁ νοῦς μου ὥρας περὶ τούτων ὄλων
 Καὶ τὴν κρίσιν ἀνεχαίτει
 » Ἐρωτῶσαν . . . — τίς λυτρώσης σας ξενίζων μ' εὐηργέτει.

- » Μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας εἰς ἀμμόδη παραλίαν
 » Μ' ἔφερεν ἀνὴρ τις γέρον με γαλήνιον καρδίαν
 — Εἶσαι ἔξω τοῦ κινδύνου; ὁ Πατήρ σου παρομοίως
 » Μ' ἔσωσεν υἱέ μου πάλαι . . εἶμαι Μουσουλμάνος Χῖος
 » Τὴν παραμονὴν ἐκείνην εἰς τὴν χώραν σ' εἶδα κάπου
 » Ἐφθασα τὴν ὥραν ὅτε ὁ Αἰθίοψ τοῦ Σατράπου.

Μικρὸν σ' ἄφηνε ς' τὸν τόπον·

- » Τὸ βαλάντιον κενώσας σέ ἠγόρασα με κόπον.

- » Φεῦ τὸν οἶκόν μου κ' ἐμένα αὐθωρεὶ διακυβεύεις
 » Πλὴν νὰ μείνης εἰς τὴν νῆσον; δὲν συμφέρει κινδυνεύεις.
 » Σ' εὐχομαι νὰ εὐτυχήσης κ' ἰδοὺ πλοῖον τὸ ὁποῖον
 » Τὴν ἐσπέραν ταύτην μέλλει ἐξ αὐτῶν τῶν παραλίων
 » Ν' ἀρμενίσῃ — ἔχ' ὑγείαν . . μ' εἶπ' ὁ Γέρον παραιτήσας
 » Καὶ ἐγὼ εὐθὺς τοῦ πλοίου τὸ κατὰστρωμα πατήσας

Ἐμελλον εἰς τὴν Συρίαν

- » Καὶ ἐκπλεύσω σωθεὶς πλέον κατὰ θείαν εὐδοκίαν.

» Ἦτον πλοῖον Εὐρωπαϊόν, τὴν παραμονὴν πρὶν πλεύσω
 » Δὲν ἐδίστασα ν' ἐξέλθω μὲ τὸ πλήρωμά του ἔξω
 » Καθὼς ναύτης μὲ ἐσθῆτα· πισσωμένον μὲ τὸν πῆλον
 » Τὸν κοινὸν εἰς ξένους ναύτας μὲ ἱματισμὸν ποικίλον
 — Τὶ ἀπέγινεν ἐκείνη λογισμὸς μου φρικαλέος
 » Μ' ἐβασάνιζε καὶ ἦτο πρῶτος τόσον τελευταῖος
 — Τοῦτο ἢ αὐτὸ τὸ κῦμα·
 » Ἔλεγον, τῆς ποθητῆς μου ἴσως ἔγεινε τὸ μνηῆμα.

» Φεῦ εἰς χεῖρας τούτου ἴσως ἢ ἐκείνου Μουσουλμάνου.
 » Θῦμα κεῖται ἀκουσίως ὀπαδὴ τοῦ Ἀλκοράνου
 » Ὑψιστοι εἰσέτι φρίττω οὐδέν· ἔμαθόν τι σῶον
 » Ἀλλ' εἰς μίαν παραλίαν πληθὸς ἴστατο ἀθρόον
 — Καρατόμησαν· μὲ εἶπον Μολλὰ κάποιον προστάτην
 » Φωραθέντα κοινωνοῦντα μὲ Γραικὸν ἐπαναστάτην.
 Κύπτω, τὶ πικρὰ κατάρρα
 » Τ' εὐεργέτου μου ἐκείνου αἱματόφυρτος ἢ κάρρα.

» Καὶ τὸ πλοῖόν μας τὴν πρόραν ἔστρεψεν ἀντὶ Συρίας
 » Σ' τὰς ἀκτὰς ἔ τούς λιμένας τῆς μεγαλουργοῦ Ἀγγλίας
 » Οὕριος πνοὴ ἐφύσα δροσοφόρος τοῦ Ζεφύρου.
 » Ἀδιάφορος τῆς ζάλης τῆς πατρίδος τοῦ Ὀμήρου
 » Κι' εἰς τὸ πνεῦμά του ἐπέτων ψυχικοί μας τόσοι πόθοι
 » Καὶ ἢ Χῖος ἀντικρὺ μας διεγράφετο μακρόθι
 Ὡς αἱματωμένον κῆτος
 » Ποῖος ἴδυνατο νὰ ἴδῃ καὶ νὰ μείνῃ ἀδακρύτως ;

» Καθὼς ὅταν ἀναβᾶσα ἀπ' ὠκεανοῦ τὰ βάθη
 » Φάλαινα τὸν κυνηγῶν της τὴν βιοπραγίαν πάθη
 » Ἀκολούθως πληγωμένη εἰς τὸ μέγιστόν της σῶμα
 » Αἱματοφόρτος νὰ σώσῃ τὸ παχύ της θέλει σῶμα
 » Καὶ συσφύρουσα σπαρτία τῶν τρεμόντων ἀλιέων
 » Φέρεται εἰς τὸν πυθμένα πότε πάλιν τρομαλέον
 Σῶμα φέρεται μεγάλον
 » Ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο κῦμα ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλον σάλον.

ὣτως ἦτον καὶ ἡ Χίος· ὄμμα ἔστρεψα ὀργίλον
 ἔαυτουργοῦ τυράννου καὶ ὑποκινούντων φίλων
 ἐν τὴν Εὐρώπην καὶ με' ὄμμα εἶδα κρύον
 ἔκρον της τόσον κλοπιμαῖον μεγαλεῖον
 » Σὺ δὲ μαῦρος τόσον δὲν πιστεύεις ἴσως
 » Τῆς ἰσχυρῆς ἢ ἐκτεταμένη Νῆσος
 ἔσθ' ὅθεν τρέμοντα· ὡς πλοῖα
 » Φεῦ διέρχοντα καὶ Λαῶν ἐλευθερία.

» Ναὶ διήλθον τὴν Εὐρώπην κίον ἐμβλέπων μόλις
 » Ναὶ δακρύων διεξήλθον τὰς αἰχρὰς τροπόλεις
 » Ἀλλὰ φεῦ εἰς κάθε μίαν βαρυσταλῆς κείνων
 » Λεγεῶνα ἀνδρῶν εἶδον προπατόρων ἡρώων
 » Καὶ τὸν πρίονα φεῦ εἶδα ὃν ἐφεῦρεν ὁ
 » Κενὸν ἄφησαν οἱ Τοῦρκοι; ἐξεπλήρωσεν
 Τὰς γλυφὰς τοῦ Παρθενῶν
 » Κατὰ τὸ παρὸν ἐκεῖσε ἐταμίευσεν ὁ χρόνος.

» Οἱ Κορίνθιοί μας ἴπποι . . . καὶ ὁ Ταῦρος μεθ' ἡρώων
 » Ὁ Ἀπόλλων Ἀφροδίτη Μάρμαρα ὁ Λαοκάων
 » Εἰς αὐτὰ ἐρειδομένη ἡ Εὐρώπη ἐγκαυχᾶται
 » Ὡς ὁ ἀσεβὴς ἐκεῖνος τοῦ Δαυὶδ· ἀλλ' ἀπατᾶται
 » Γῶν Σουσῶν σκιαί· καὶ Θήσῃς τὰ ἐρείπια καὶ ἄλλα
 » Εἰς τὰ ἔθνη εἶν' ἐνδείξεις καὶ μαθήματα μεγάλα
 Ἴδε ἄστρον ἀνατέλλον.
 » Εἶναι ἔγερσις αἰσία . . . εἶν' τοῦ ἔθνους μου τὸ μέλλον.

» Ἄρπαγες λαοὶ τὸν δόλον κρύπτοντες ἕ τὴν σιγὴν των
 » Φεῦ ἀναφανδὸν κηρύττουν τὴν ἀθέμιτ' ἀρπαγὴν των
 » Πλὴν τοῦ μέλλοντος τὸ χάος τοὺς περιγελάει διότι.
 » Εἰς τὴν Κοσμοκρατορίαν ἔλαμψεν ἡ Ῥώμη πρώτη
 » Καὶ Λαῶν ὀπόσας Λεῖας εἶχεν αὐτὴ συσσωρεύσει
 » Πῶς ἐξέρασε γελοίως πλὴν ἐκεῖνας τὰς χωνεύσει
 Σήμερον τὰ στάδιά της
 » Ἐρημα τὰ Κολοσσαῖα καὶ τὰ Καπιτώλιά της.

» Διὰ τί δὲν ἐπιστρέφουν εὐχαρίστως κι' εὐγνωμόνως
 » Τὰ κειμήλιά μας ἅπερ τοῖς ἐβίβασεν ὁ χρόνος;
 » Εἴμεθα παιδίον νέον ὀρφανὸν καὶ τὴν οἰκίαν
 » Ν' ἀνακτήσωμεν ποθοῦμεν μὲ τσαύτην μας θυσίαν
 » Μᾶς δικάζουσι τοσοῦτον δίκην ἄνισον αἱ Νίκαι·
 » Καὶ αὐτοὶ μᾶς θεωροῦσι σοβαρῶς ὡς πρωτοδίκαι
 Φωνὰς φέρω ὑποδίκων.
 » Τί κρατοῦν τὰ ἐπιπλά μας καὶ μᾶς δίδουν κενὸν οἶκον;

- » Ἡ οἱ πρόγονοί μας οὕτως ἔπραττον αὐτοῖς τὸ πάλαι
 » Σ' τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰταλίας ἀποικίαι μας μεγάλαι·
 » Τοὺς Σκηπίωνας Ἑλλήνων δάκτυλοι σοφοὶ ἰδῆγον.
 » Κ' εἰς τοὺς θόλους τῶν Μεδίκων Μοῦσαι εὐλαλοὶ διῆγον.
 » Ἀπ' τὰ ὕψη θεσπεσίως ἢ κλεινὴ φιλοσοφία
 » Δὲν τοῖς ἦλθε ἐν πυρίναις γλώσσαις καὶ ἐν ἀρμονίᾳ
 Πῶς μὲ χεῖρας παρανόμους
 » Μᾶς στεροῦσι τοὺς γνησίους ὄρφανούς καὶ κληρονόμους ;

- » Εἰς τὰς χώρας των πολλάκις μανιώδης ἐπλανώμην.
 » Καὶ τὴν τύχην καὶ τὸν χρόνον καὶ Θεὸν ἐκατηρώμην.
 » Καὶ ἀντὶ εἰς τὴν ψυχὴν μου νὰ παρέχουν θυμηδίαν
 » Ἀπ' τὰς χώρας των ἐξήντλουν θλιβεράν μελαγχολίαν.
 » Καὶ ἐνῶ εἰς τὰς ἐρήμους ταύτας εἶμαι τεθαμμένος
 » Μᾶλλον τέρπομαι συχνάκις ἐπευχόμενος ε' τὸ γένος
 Νὰ ἰδῆ τῶν πάλαι χρόνων
 » Τὰς θαυματουργοὺς ἡμέρας καὶ τὸ κλέος τῶν προγόνων.

- » Εἰς πλοιάριον ταχύπλουν ἐπιβάς ἐκ τῆς Μελίτης
 » Πάλιν ε' τὰ ὑγρά πεδία ἔπεσα τῆς Ἀμφιτρίτης
 » Καὶ ἀντὶ Ταρσοῦ Πατρίδος τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου.
 » Ἐναυάγησε τὸ πλοῖον ἐπὶ ἀκτικῷ Ὑφάλου.
 » Τῆς ἀρχαίας Σαλευκείας . . . καὶ ἐκεῖθεν Βακτηρίαν
 » Φέρων Ἰατροῦ καὶ Θύτου . . . ε' τὴν μικρὰν αὐτὴν γωνίαν
 Ἐσταμάτησα τοῦ κόσμου.
 » Ἰατροίαν χωρὶς ν' αὐρῆ ὁ φρικώδης λογισμὸς μου.

» Τῆς πατρίδος ἐχωρίσθην φίλους ἄφρητα θλιμμένους
 » Ἀκριβῶν γονέων εἶδον· ὀφθαλμοὺς δεδακρυσιμένους
 » Σπουδαστῆς εἰς τὴν Παυλίαν· στρατικώτης ἐπομένως·
 » Δὲν ἠτύχησα ὁ Τάλας νὰ ἐκπνεύσω γιὰ τὸ Γένος
 » Μεταξὺ πατρίδος εἶμαι καὶ τοῦ Ἔρωτος ἀκόμα
 » Δὲν παραίτησε καὶ τοῦτον φεῦ τὸ βέβηλόν μου στόμα.

Ὅστις φεύγων μετὰ Βρόντων

» Ναὶ τὸ ἔρκος κατακαίει τῶν τρεμόντων μου ὀδόντων.

» Μεταξὺ πατρίδος εἶμαι καὶ τοῦ ἔρωτος ὁ ἔρως !
 » Διὰ τί εἰς τὰ ἐντός μου σκιρτᾷ ἔτι γλυκυτέρας.
 » Ἡ Μακρίνη τεθαμμένη φεῦ ἢ οὕτως ἢ ἀλλέως
 » Ἐτρεξα εἰς τῆς θρησκείας τὰς ἀγκαλας πλὴν ματαίως
 » Ὡς νὰ ἔπηξεν ὁ νοῦς μου μετὰ τῆς δεσμίου γλώσσης
 » Εἰς τὸ Λεύκωμά του ἄλλως δὲν φυλάττει ἐντυπώσεις
 » Ἐρως· ὦ αὐτὸς μὲ τρέφει
 » Ἄξων τῆς ὑπάρξεώς μου· μὲ θερμαίνει μὲ συστρέφει.

» Μεταξὺ πατρίδος εἶμαι καὶ τοῦ Ἔρωτος . . . ἢ μία
 » Ἐξεγείρεται καὶ χάρις εἰς τὰ Γενναϊά της παιδία
 » Καὶ τὸ μέλλον της ὠραῖον, καὶ τὸ πρόγραμμά της θεῖον
 » Πλὴν ἐγὼ εἰς τί νὰ σέρνω ἄθλιον αὐτὸ Σαρκίον.
 » Ἀχρηστον εἰς ἀμφοτέρας . . ὦ ψαλλίς τῆς εἰμαρμένης
 » Πρὸς τί δὲν μὲ τελειώνεις πρὸς τί ἄρα ἀναμένεις
 Μάτην λέγουσι πῶς μία
 » Μόνη ταύτη κατευνάξει ἢ τοῦ Ἰησοῦ θρησκεία.

- » Εἰς τοιαύτην Ἰοβόλον καὶ γλυκεῖαν ἅμα μνήμην
 » Ναὶ τὴν κοίτην τοῦ νοός μου παραλείπω· πανερήμην
 » Φέρομαι . . . ἀλλὰ ποῦ τρέχω . . . ἀγνοῶ ἢ φαντασία
 » Ἄλλοτε εἰς πόλεις μ' ἄγει ἄλλοτ' εἰς ὑγρά πεδιά
 » Ἰατρὸς ἐδῶ καὶ θύτης μοναχός . . . εἰς τὰ πελάγη.
 » Τίς μὲ λέγει ἂν δὲν θέλῃ αἴφνης αὔριον μὲ ἄγει
 Φίλε μου δὲν μὲ οἰκτείρει
 » Ὁ ἀπόκρυφος Μαγνήτης ὅστις ἐνδοθεν μὲ σύρει.

- Καὶ λοιπὸν ὁ ναύτης εἶπε . . . τί γενέσθαι μέλλει τώρα ;
 — Φίλε μου ἐδῶ θὰ μείνω γὰ μὲ θάψ' αὐτὴ ἡ χώρα
 » Ἡ τῆς ἀνταρσίας λάβρα τὴν Ἑλλάδα κατακαίει . .
 » Ἐνοπλος μὲ τοὺς τυράννους ἡμερόνυκα παλαίει
 » Ἄλλ' ἐδῶ ἐδῶ τὸ πρᾶγμα φρικωδῶς πως διαφέρει
 » Οἱ χριστιανοὶ μετροῦνται χόρτα εἰς αὐτὰ τὰ μέρη
 Περιμένουν καθ' ἑσπέρας
 » Θύματα γὰ γίνουσι ὅλοι καταστρεπτικῆς μαχαίρας.

- » Τῆς μικρᾶς των ἀσφαλείας τῆς ἰδανικῆς των πλέον
 » Τοῦ κεφαλικοῦ των φόρου δὲν ἐξῆλθε τελευταῖον
 » Ἐκ τῆς πρωτευούσης ἔτι τὸ φερόνυμον δελτίον
 » Ἄντ' αὐτοῦ ἐνῶ ἀφίχθη ὀρισμός τις τούναντίον
 » Πῶς ὁ βίος καὶ τὰ πλούτη τῶν ἀπίστων ἡμῶν νάννων
 » Εἰς διάκρισιν γὰ κεῖνται τῶν γενναίων Μουσουλμάνων
 Κι' αὐτοὶ ὄραν ἀρμοδίαν
 » Νὰ ἐκλέξουν ἐξοντῶσαι τὴν μικρὰν μας κοινωνίαν.

Εἰς τὸν κλύδωνα ἐκεῖνον ὁ φλογώδης του βραχίων
 Χρυσὸν εἶχε ταμιεύσει τῶν καταστραφέντων Χίων
 Κ' ἐν θριάμβῳ προσελάσας ὁ ἀχρεῖος τῆς πατρίδος
 Ἐφερε παρθένων Χίων φεῦ ἀγέλης νέον εἶδος
 Μεταξὺ αὐτῶν ἐξεῖχε ὡς ἐπίδοξος νὰ γίνῃ
 Συζυγος τοῦ Μουσουλμάνου ἡ ταλαίπωρος Μακρίνη
 Ἡ ὠχρότης τῆς ὁποίας
 Ἀποκρύφους κ' ἐνδομύχους τῆς ἐδήλου τὰς ζημίας.

Εἰς τοὺς ὤμους τοῦ Σατράπου αἱ πληγαὶ τοῦ Ἀλεξίου
 Τὸν ἐκράτησαν τρεῖς μῆνας εἰς τὰ δώματα τῆς Χίου
 Ἄμ' ἐσφάλιξαν, ἐκεῖνος ἔλαβε πατρίδος δρόμον
 Καθ' ὁδὸν ὀριμαῖς ἠσθάνθη πόνους εἰς τὸν ἓνα ὤμον
 Κλάδος τις Οὐλῆς ἀρχαίας ἐσχημάτισε τὸν ἄλλον
 Ἐπροώδευε τὸ πρᾶγμα μὲ βηματισμὸν μεγάλον
 Πλὴν αὐτὸς τὴν δούλαν Χίαν
 Μᾶλλον ἔσπευδε νὰ κάμῃ τοῦ Μεγάρου του Κυρίαν

Τὴν ἐπαύριον πρωΐα . . εἰς ἀκτὰς πετρώδεις χαίρων
 Ὁ Λαυρέντιος ἐζήτει τὸν Ἀνδρέα γραφὴν φέρων
 Μὴ εὐρών εἰς ἓνα ναύτην ἐπαράδωσε προσθέσας
 Ὅτι ἤθελε νὰ ἴδῃ τὸν Ἀνδρέα περὶ μέσας
 Νύκτας . . ἔτρεχε σπουδαῖον ὅτι ἦτο κατεπεῖγον
 Τοῦ Σατραπικοῦ θαλάμου πύλην ἔπειτα ἀνοίγων
 Ἰσταμένην τὴν Μακρίνην
 Βλέπει αἰφνης . . αὐτὴ τοῦτον θεωρεῖ . . καὶ αὐτὸς ἐκείνην.

Θάμβωσαν οἱ ὀφθαλμοί της σκοτοδιγιῶσα πίπτει
 Θεὸς ἔκραξε καὶ αἴφνης λυποθυμημένη πίπτει
 Ὁ Σατράπης πρηγῆς ὄλος κρότον πίπτοντος ἀκούει
 Καὶ βοήθειαν ζητεῦων ἀμφοτέρως χεῖρας κρούει
 — Δέσποτα ἤσυχαι εἶπε, ὁ Λαυρέντιος καὶ τρέχει
 Καὶ τοὺς ῥώθωνας ἐκείνης μὲ αἰθέρ' ὀλίγον βρέχει
 Ὅφθαλμοὺς αὐτῇ ἀνοίγει
 Αὐτὸν βλέπει κλείει πάλιν. . καὶ τὸν δάκτυλόν του θίγει.

— Παναγία μου. . . μὴν εἶναι τῶν ὀμμάτων μου ἀπάτη
 Ποία τύχη τὴν εἰκόνα ταύτην πάλιν μ' ἀναπλάττει
 — Σιωπὴ Μακρίνη εἶμαι ὁ Ἀλέξιος — ὦ ἔρωσ
 Νὰ μᾶς ἀνταμώσης πόσον δύσκολον ἐκλέγεις μέρος
 — Σιωπὴ Μακρίνη. . . βλέπε. . τὸν Σατράπην δῆμιόν σου
 Θεραπεύων σὲ λυτρῶνω . . . εὐχαρίσται τὸν Θεόν σου
 Μετ' ὀλίγας ναὶ ἡμέρας
 Θέλεις ἴδει ἀκριθὴ μου τῶν δυστυχιῶν σου πέρασ.

Ἠσυχάσασα ἐκείνη ἔφυγεν εὐγνώμων ὄλη
 Ὁ Σατράπης τὴν μεγάλην ἐμπειρίαν τ' ἀνεπόλει
 Καὶ διότι πρῶται μόναι ἀλοιφαὶ τοῦ Λαυρεντίου
 Ἐφεραν εἰς τὰς πληγὰς του βελτικώσεως μετρίου
 Ζωντανοὺς καρπούς . . . ἐκεῖνος εἰδῶλον τοῦ οἴκου ἦτο
 Ὁ Σατράπης στιγμὴν κάθε ἀρωγὴν τ' ἐπεκαλεῖτο
 Μ' ἔραστοῦ φλογώδεις φρένας
 Ὀνειρεύετο τὰς Δᾶδας τ' ὕμεναίου ἀναμμένασ.

Ἦτο νύξ τις Σιγαλέα . . ἐξ ἐκείνων ἴσας ὁποίας
 Οἱ υἱοὶ τοῦ Μουσηγέτου ἀκονοῦν τὰς φαντασίας
 Ἄργυρόκομος Σελήνη ἀπὸ νέφη ἐλευθέρα
 Διανύσασα τοῦ Ταύρου λευκὰ νῦτα τὸν αἰθέρα.
 Ἔτρεχεν . . . ἐκεῖσε Λάμπων Σύριος ὁ ἀεννάως
 Τὸ γιγάντιόν του σῶμα κατεκύλιεν εἰς χάος

Ἢ πολύκροτος ἡμέρα

Χώραν ἔδιδε Θριάμβου σιγαλέας ἴς τὸν αἰθέρα.

Θέαμα τοῦ Πλάστου ἄνω ἢ Μεγάβιβλος ἡπλοῦτο
 Μὲ εὐάστρους χαρακτῆρας διαφόρους ἡργυροῦτο
 Τῶν ἀστέρων ἢ σειρά αἰνιγμα τῶν Ἀραγῶνων
 Λέ μανδύας λευγαλέος τῶν διαβατῶν αἰώνων
 Λάμψεις ἔχυνον ἀθώας καὶ ποικίλας καὶ αἰσίας
 Παρεκεῖ λοξῶς αὐγάζει ὁ γριφώδης Γαλαξίας

Διεκρίνοντ' οἱ Πλανῆται

Γαῦροι ὡς τῆς ἐρημίας οἱ ἀπόκεντροι σκηνοῦνται.

Ὁ Λαυρέντιος πλησίον τῆς πετρώδους παραλίας
 Μετὰ τοῦ πλοιάρχου φίλου ἦτον εἰς συνομιλίας
 Σιγαλέας, συζητοῦντες καὶ περιπατοῦντες μόνοι
 Τὸ εἰς ποίαν ἀκτὴν λέμβος ἀποκρύφως πῶς ζυγώνει
 Τὸ ποῦ πλοῖον . . Ὅδὸς ποία ἐγγυτέρα . . καιρὸς ποῖος
 Πρὸς φυγάδευσιν ἐκείνης ἐψηφοῦντο ἀρμοδίως

Ἐδηλοῦτο ὅτι ἦτον

Ἐσχεδιασμένον ἤδη μυστικόν τι μεταξὺ των

Ταῦτοχρόνως Μουσουλμάνος τοῦ Σατραπίου πιστὸς δοῦλος
 Τὸν λυχνάπτην ἐκκλησίας κράζει χαιρετᾷ ὑπούλως
 Τὸν Λαυρέντιον γυρεύει Μοναχὸν καὶ ἰατρὸν τῶν
 Τῶν πληγῶν τῆς αὐθεντείας δῆθεν ἄμετρα πονώντων
 — Λεῖπει . . εἶπεν ὁ λυχνάπτης εἰς τὴν θύραν τοῦ κελλίου
 — Ν' ἀναμένω πάντα πρέπει τὴν ἐπιστροφὴν τ' ἰδίου
 Καὶ πραγματικῶς καθίζων
 Ἦσυχά 'ς τὴν πύλην τούτου ἐπερίμενε καπνίζων

Μεσονύκτιον ἐπέρα . . . Μοναχὸς δὲν φάν' ἀκόμα
 Βαρὺς ὕπνος 'ς τοῦ λυχνάπτου ἐπεκάθησε τὸ ὄμμα
 Ὅτ' ὁ Μαῦρος Μουσουλμάνος ἐκ θιάσας θαρραλέως
 Τὸ κελλίον . . καὶ ἀφήσας κᾶτι ἔνδοθι λαθραίως
 Κ' ἐξελθὼν τὴν πρώτην θέσιν ἐπανέλαβεν ἀπόνως
 Ὁ ἀλάνθαστος γνωρίζει καὶ ὁ Παντεπόπτης μόνος
 — Φεύγω εἶπε μετ' ὀλίγον
 Τὸν ὑπνώττοντα λυχνάπτην εἰς τὸ στῆθος μικρὸν θίγων.

Ἐφυγεν ὁ Μουσουλμάνος — περὶ δὲ αὐγὰς ὁπότε
 Τῶν νυκτοχαρῶν Δαιμόνων φεύγουσιν οἱ στρατιῶται
 Ὅτε εἶναι μικτὴ φύσις φρικαλέα τοῦ αἰθέρος
 Καὶ ἀλλόκοτόν τι κρᾶμα . . σκότος ἅμα φωτὸς μέρος
 Ἐβλέπε τις ἐκπηδοῦντα χαροπὸν καὶ Νικηφόρον
 Τὸν Θεήλατον τὴν φύσιν ἀρχηγέτην Ἐωσφόρον
 Καὶ τὰς χεῖράς του νὰ κρούη
 Ν' ἀγορεύη 'ς τὴν φυγὴν του καὶ αὐτὴ νὰ τὸν ἀκούη.

Ήστραπτον χαρὰν φρικώδη οἱ πυρώδεις ὀφθαλμοὶ τοῦ
 Φρικωδῶς καταχθονίως . . ὡς ἡ λάμψις τοῦ φεγγίτου
 Εἰς συσκίου μνηματῶνος μελανὸν ἰτέας κλόνον
 Ἐπεκάθητο συστήσας τὸν Σατανικὸν τοῦ Θρόνον
 Γύρω ὁ λαὸς τοῦ κύκλον ἐσχημάτιζεν, ἐκεῖνος
 Ὡς τῆς θείας Κωμωδίας ὁ Λυσοῶνης Οὐκολίνος
 Πτερὰ ἦνοιγε μεγάλα
 Κ' ἀγορεύων ἐπιμήκως αὐτὰ ἔλεγε καὶ ἄλλα.

— » Αὐτὸ βλέπετε ἐδῶσε φίλοι μελανοδοχεῖον
 » Λάβετε φυλάξετέ το ὡς πολύτιμον ἀγγεῖον
 » Εἶναι σκεῦος ὅπου μαύρην ἐπραξα ἐδῶ γραφίδα
 » Καὶ γραφὰς καταχθονίους σχηματιζομένας εἶδα
 » Σημειώσατε ὀλέθρου Δᾶδα ἠνάψα μεγάλου
 » Κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ μας τοῦ κοινοῦ μας ἀντιπάλου
 Τῶν Χριστιανῶν ἐν γένει
 » Μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας θὰ ἰδῆτε τί θὰ γένη.

Μὲ κροταλισμοὺς ἀτάκτους μὲ χαρᾶς τρανὸν σημεῖον
 Τὸ ἀπαίσιον κυκλώνουν τότε μελανοδοχεῖον
 Καὶ χορὸν κροτοῦσι περίξ μὲ φωνῆσαι ἀπαισίας
 Τὰς αἱματηρὰς παλάμας κρούοντες τῆς ἀγνωσίας
 Μελανῶν Δαιμόνων ἔθνη, καὶ τὸ σκεῦος στεφανοῦσι
 Μὲ πικρῶν βοτάνων στέμμα ἃ τὰ μισήματ' ἐξεμοῦσι
 Ἡ αὐγὴ ἐξῆλθε μόλις
 Ἡ βουλή των ἐσκορπίσθη μετὰ στρατιᾶς των ὅλης.

Ἐβυθίσθησαν ἀμέσως εἰς τῆς γῆς τὰ κάτω βάθη
 Καθὼς ἔφιν διψαλέος χώννεται ὀπόταν πάθη
 Δείλαιοι . . . αὐγὴ δὲν ἦτον ἢ σημάνασα ἀκόμα
 Ἦτο λάμπον θεσπεσίως ἐν ἀόρατόν τι ὄμμα
 Ἐντολὴν τοῦ Πλάστου φέρων ἀνερεύνητον ἀγίαν
 Ἀπ' τὰ ὕψη εἰς τὴν χώραν ἐκατέβαινε Ἀσίαν
 Ἦρχετο κατεσπευσμένως
 Καὶ ὀλόγυρά του ἦτο φωταυγὴν περιχυμένος.

Γαβριήλ . . . τὸ μέτωπόν του διεφαίνετο ὠραῖον
 Οἱ ὠραῖοι πλόκαμοί του ἐκυμάτιζον . . . καὶ πλεόν
 Μυριάδες ἀσωμάτων χερουβιμ με μελωδίαν
 Ὑμνον ἔψαλλον ἀθῶων θεσπεσίαν ἀρμονίαν
 Ἀλλ' ἐκεῖνος σιγαλέος μεταξὺ ἐκείνων μόνος
 Εἰς τὴν χεῖρά του τὴν μίαν ἐκυμάτει δάφνης κλόνος
 Σύμβολον ἐλευθερίας
 Κ' εἰς τὴν ἄλλην του ἐκράτει στέφανον τῆς μαρτυρίας.

Καθὼς ὅταν ἀνατόμος κόκκαλα διασπαρμένα
 Σκελετοῦ ξηροῦ πασχίζη εἰς τὸν τόπον του καθένα
 Νὰ συνάξη . . . παρομοίως κήρυκες κλητῆρες τόσοι
 Τοὺς πολίτας Μουσουλμάνους ἔκραζον νὰ συναχθῶσι
 Ἐπὶ τὴν αὐλὴν τοῦ κριτηρίου . . . Ὅπ' ἐπρόκειτο σπουδαῖον
 Μ' ἐνθουσιασμόν ὁ ὄχλος ἔτρεχε ὀπότε νέον
 Καὶ αἱ μέσαι κοινῶς ὄλων
 Ἐκυπτον ὑπὸ τὸ βάρος μαχαιρῶν καὶ πυροβόλων.

Τῶν Χριστιανῶν κατοίκων ἡ φυλὴ κατηγορεῖτο
 ὅτι « δῆθεν ἀποστάτου γνώμης καὶ σχεδίου ἦτο »
 ὅτι ἔξω καὶ τοι οὕτως ὅλον ἐν ἀνησυχοῦντες
 Πῶς πυκνάς τὰς συνελεύσεις μεταξύ των συγκροτοῦντες
 Καὶ συμμάχους ὅτι τρέχουν γὰ εὐροῦν τοὺς ἀδελφούς των
 Πῶς τοὺς στοχασμούς των ὅλους ἀνεκάλυψαν κρυφούς των
 ὅτι, ὅτι, ὅτι, ὅτι, ὅτι,
 Ἡ ἀθωοκτόνος σπάθη αὐτὰ ἤθελε διότι.

Τοὺς προῖσταμένους τούτων ἔφεραν ἀπέναντί των
 Τοὺς ἠρώτησαν ἀγρίως ὁ σκοπὸς των ποῖος ἦτον·
 — Ὁ σκοπὸς μας !! σκοπὸς ποῖος; φεῦ. ἐτραύλισαν ἐκεῖνοι
 Ἐκ διαταγῆς σας ὅλοι εἰς ἀγροὺς εἶχομεν μείνει
 Καὶ ὑπαίθριοι περῶμεν κ' ἄσιτοι τὰς νύκτας εἴτε
 Ἀπὸ κόκκους ὀλιγίστους τὶ κακὸν ὑποναεῖτε
 Γραπτὰ ἴδετε ἀρχαῖα .
 Πότε δεῖγμα ἀπιστίας 'δείξαμεν ἔς τὸν Βασιλέα.

— Κ' ἡ Ἑλλάς πιστή μας ἦτο τέσσαρας αἰῶνας ἤδη
 Ἄλλ' ἀπείθησε . . . καὶ ταύτης παντοῦ λέπραν διαδίδει
 Εἶπεν εἰς τοῦ ὄχλου ἴδε . . . Σαμοθράκην, Ψαρὰ, Χίον,
 Σμύρνην, Κρήτην, Κυδωνίας . . . αὐτὰ λέγετε εἰς ποῖον;
 Πανταχοῦ τῆς πάλης ἤμην αὐτοπρόσωπος . . φρονεῖτε
 Οἱ Χριστιανοὶ ἐν γένει πῶς ὁ τοῦρκος περατοῦται
 Εἶσθε ἀπιστοὶ ἐν γένει
 Σᾶς ἀπέδειξεν ὁ χρόνος ἀπειθῆ ἀνόμων γένη.

Ἐπεψήφησε τὸ πλῆθος τὴν ἰσχὺν τῶν λεγομένων·
 Οἱ νομομαθεῖς ἐσίγων μὲ θυμὸν κεκρατημένον
 Ἄγριος ὁ Δήμαρχός των μῖσος τρέφων παναρχαῖον
 Κατὰ τῶν κατοίκων ὄλων τῶν Χριστιανῶν καὶ πλέον
 Ἐξωρούετο ὡς Λέων, πρὸς βεβαίωσιν τὸ χεῖρον
 Γνώμην τῶν κατηχημένων ἐπερίμενε μαρτύρων
 Καὶ τὸ πρᾶγμα ἐπροχώρει
 Μὲ ἀλαλαγμοὺς ἀτάκτους ἔκραζον οἱ αἰμοβόροι.

Ἐμαρτύρησαν ἀθρόοι . . κ' ἐπεψήφισαν οἱ πάντες
 Οἱ Χριστιανοὶ ἐσίγων . . ἴσταντο ὡς ἀνδριάντες
 Οἱ ταλαίπωροι ἐρήμην ἐπερίμενον τὴν χώραν
 Καὶ ἐγγιζομένην πλέον τὴν ἐσχάτην εἶδον ὄραν
 Ἀπροστάτευτος ἔς τὴν μέσσην ἴστατο ἡ ἀθωότης
 Οἶκτον πλέον κ' εὐσπλαγχνίαν δὲν ἐξήντλει ἡ πραχότης
 Σφάγια, καθὼς ἀρνία
 Ἰλαρῶς ἀλληλορῶντα ἴστανται εἰς τὰ σφαγεῖα.

— Νὰ τοὺς κόψωμεν . . ὁ λόγος πανταχόθεν ἐπυκνουῖτο
 Ἄγρια ὀμμάτων τόξα πανταχόθεν ἐσταυροῦντο
 Καὶ ὁ ἔσχατος δυνάστου σοβαρὸν ἐξήσκει ὕφος
 Καὶ οἱ Δάκτυλ' ἐψηλάφουν τὰς λαβὰς τὸ μαῦρον ξίφος
 Ἐπερίμενον τὴν ὄραν ὁ Νομάρχης νὰ ὀρίση
 Καὶ ὁ ὄχλος ὡς ὁ Λύκος εἰς τὸ θῦμα, νὰ ὀρμήσῃ
 Ἄναμέσον τῶν ὀποιῶν
 Οἱ νομομαθεῖς ἐξεῖχον, ὡς σεπτὸν Ἱερατεῖον.

— Μουσουλμάνοι . . εἶπον οὗτοι . . . ἔσχατον ἀκούτε ὄρον
 Ὁ λαὸς αὐτὸς πληρώνει εἰς τὸν Βασιλέα φόρον
 Νὰ τοὺς κόψετε ἐκείνους, ἐσυνάχθητε ἄθροοι ;
 Εὐκόλον — ἀλλ' ἀκολουθῶς ἂν ἀποδειχθοῦν ἀθῶοι
 Μὲ τὸ κριμὰ των . . τὸν φόρον ἂν ἡ Πύλη ἀπαιτήσῃ
 Ἡμεῖς νίπτομεν τὰς χεῖρας . . ἐσεῖς θέλετ' ἀπαντήσῃ
 Δὲν ἐγκρίνομεν σταθῆτε
 Κατὰ ἀσθενοῦς κ' ἀόπλου Ῥαῖά ν' ἐπιτεθῆτε.

ὦς ὁμήρους νὰ κρατῶμεν μεταξύ των τοὺς μεγάλους
 Ὅσα προάστεια στοὺς οἴκους νὰ προσέχωμεν τοὺς ἄλλους
 — Κ' ἂν κακὸν ἀκολουθήσῃ δέχεσθε σεῖς τὴν εὐθύνην ;
 Τοὺς διέκοψεν ἐξαίφνης Μουσουλμάνος μὲ γαλήνην
 — Ὅχι — τότε λοιπὸν πρέπει ἀλάνθαστως νὰ πεισθῆτε
 Ὁ λαὸς προδότης εἶναι σήμερον, αὔριον εἶτε
 Ἄν σὰς ἀπαιτῆται νύξιν
 Εἰς τὰς χεῖράς μας ὑπάρχουν εὐτυχῶς καὶ ἀποδείξεις.

Μοναχὸς μυστηριώδης μεταξύ των ἐμφωλεύει
 Ἄσχετος . . ἀλλὰ μὲ σχέσεις ἀποκρύφους προσδεύει
 Ὅσοι πλοίαρχοι κιαοῦραι εἰς τὴν πόλιν μας ἀράζουν
 Εἰς τοῦ Ἱερέως τούτου τὸ κελλίον κάτι βράζουν
 Προχθὲς εἶδαν ἓνα ὅς τις πολλὰς ὥρας ὁμιλίαν
 Εἰς τὸ οἶκημά του εἶχε . . μάλιστα καὶ συμφωνίαν
 Ἔδεσαν ν' ἀντασωθῶσι
 Εἰς τὴν κάτω παραλίαν μυστικῶς ὅταν νυκτώσῃ.

Ἄνταμώθησαν . . . καὶ εἶδαν νὰ παρατηροῦν σπουδαίως
 Τῆς πετρώδους παραλίας ἀποκρύφους μυχοὺς ἕως
 Δὲν ἐμίσησεν ἐκεῖνος . . . ὁ Κεσίσις ἐδῶ μένει
 Ποῖος οἶδε ἂν ἐκεῖνος ἔφοδον δὲν ἀναμένη
 Ἐξαφνα ἀπίστων πλοίων . . . ἄλλοι πάλιν Μουσουλμάνοι
 Γραφὴν εἶδαν ἐκ χειρός του ναύτης ἕνας νὰ λαμβάνη
 Ποία σχέσις . . . ποῖος λόγος
 Νὰ ἀφήσωμεν τοὺς σκύλλους νὰ μᾶς βλάψωσιν ἀλόγως ;

— Οὔτε τότε δικαιοῦσθε ἀνταπήντησαν οἱ ἄλλοι
 Μᾶς τιμᾶτε εἰς τὸ σῶμα ὅτι εἴμεθα μεγάλοι
 Ἡ διότι τοὺς κανόνας ἐξηγοῦμεν τοῦ Κοράνου
 Καὶ τὸ ἴσον θεωροῦμεν βήματος τοῦ Μουσουλμάνου
 » Ἀνεξέταστον ὁ Νόμος πταίστην δὲν καταδικάζει »
 » Ὁ κατήγορος τὸν πταίστην πρέπει νὰ παρουσιάξῃ »
 Αὐτὰ λέγει ὁ Προφήτης
 Αὐτὰ λέγει ἡ Θρησκεία Θρησκειῶν ὁ Μαργαρίτης.

Σᾶς παραχωροῦμεν ἔδραν ἂν εὐρίσκετέ μας λάθη
 Ἐὰν ἄτοπον ἐκεῖνος ἔπραξε πρέπει νὰ πάθῃ
 Νομικῶς καὶ τοῦτο . . . τότε ὁ κριτὴς ν' ἐκδώσῃ πρέπει
 Τὴν ἀπόφασιν καὶ ἥτις οὐδαμοῦ πρέπει νὰ ῥέπῃ
 Κ' αὐτὸ μάταιον ὁ μέλλων τιμωρεῖσθαι νὰ ἀνίσως
 Προσδεχθεῖς ἀγίαν πίστιν μὲ ἡμᾶς θελήσει ἴσως
 Ἐστὸν Παράδεισον νὰ ἔλθῃ
 Ἄρ' οὐ ἄπαξ τὴν τριχίνην γέφυραν καλῶς διέλθῃ.

— Ἄς φερθῆ λοιπὸν ἐκεῖνος ὁ ἀπόκρυφος Κεσίσις
 Ἐκραζαν φωνῇ ἀγρία μετ' ἀδημονίας ἴσως
 Ὁ Λαυρέντιος πλησίον τοῦ Σατράπου ἦτο ὅτε
 Τὴν αὐλαίαν του εἰσῆλθον ἔνοπλοι οἱ στρατιῶται
 Παρ' αὐτοῦ τὸν ἰατρόν του στιγμὴν ἤθελον κἀμμίαν
 — Πάρετε, ἐκεῖνος εἶπε πλὴν μὴ κάμετε ζημίαν
 Στιγμὰς εἶχε διαμείνει
 Διερχόμενος προσεῖπε. . . — ἀκουσὸν με σὺ Μακρίνη.

Αὔριον ἐσπέρας πρέπει εἰς τὴν πύλην ἐκεῖ κάτω
 Νὰ σὲ εὕρω πανετοίμην, νύκτα θέλει τὴν φυλάττω
 Ἐτοιμον τὸ πλοῖον εἶναι. . . θὰ σωθῆς πιστὴ μου φίλη
 Ἐχ' ὑγείαν. . . καὶ ἐκείνης ἀντελάλησαν τὰ χεῖλη
 Ἄναρθρον καὶ σιγαλέαν εὐχολὴν ἀπὸ καρδίας
 Ἦτις ἅμα πεμπομένη παραιτεῖ τὰς προσωδίας
 Ὄφθαλμοὺς ἀπαιωροῦσα
 Ἀκουσίως εἰς τὰ ὕψη. . . ἀρωγὴν ὡσεὶ ζητοῦσα.

Ὁ Λαυρέντιος ἡσύχως μὲ σεμνοπρεπὲς τὸ εἶμα
 Εἰς τὸν ὄχλον ἐνεφάνη ἀπαθὲς ἀθῶον θῦμα
 Τὰς κατηγορίας ὅλας τῷ ἠρίθμησαν ἐκείνας
 Αὐτὸς ὅλας ἐπακούσας· καὶ τὴν κεφαλὴν του κλίνας
 Τὴν φορὰν τῶν ἀντιστρόφων φεῦ ἐστάθμιζε πραγμάτων
 Κατὰ πρόσωπον ἐμβλέψας τοὺς ἀνθρώπους τῶν αἱμάτων
 Βλέμματα ἐγύρου κρύα
 Εἰς τὰ σχήματα ἀνθρώπων ἔχοντα αὐτὰ θηρία.

— Δέν ὁμολογεῖ . . . καὶ ὅμως πάραυτα τὰ ἔπιπλά του
 Νὰ κατὰσχωμεν νὰ ᾿δῶμεν ἅπαντα τὰ γράμματά του
 ᾿Ανεφώνησαν οἱ Τοῦρκοι, καὶ λαβόντες ἓνα δύω
 Τῶν Χριστιανῶν αὐτόπτας, ἤρπασαν τὰ ἐν κελλίῳ
 ᾿Εφεραν ἐκεῖσε πάντα, γραφὰς χάρτας καὶ βιβλία
 Γράμμα τι ἐσφραγισμένον ἐνεφάνη ᾿ς τὰ ὅποια
 — Τοῦτο ἔκραξαν ἐκεῖνοι
 Νὰ ἀναγνωσθῆ ἀνήκει . . . ἀνεξήγητον μὴ μείνη.

Εἶν' Ἑλληνιστὶ γραμμένη . . τίς αὐτὴν θὰ ἀναγνώσῃ;
 Καὶ τὴν γλῶσσαν ἀγνοοῦσι τῶν κατοίκων ἐδῶ ὅσοι
 — Φέρετε νὰ ἀναγνώσω . . . ᾿ξεύρω καὶ τὸ ἐξηγήσαι
 Εἶπε νέος Μουσουλμάνος μ' ὀφθαλμοὺς γλαυκοὺς ἐκεῖσε
 Τὴν γραφὴν ἀνοίξας ἀνω βήματος ἐκεῖ ἀνέθῃ
 Κ' εἰς ἀνάγνωσιν ἐκείνης καρδιοκτυπῶν προέβῃ.

» Χίλι' ὀκτακόσια ἔτους ᾿κροσιδύω Σωτηρίου
 » Ἐκ Κορακηρίσου πέντε μηνὸς τρέχοντος Μαΐου
 » Ἐντιμώτατοι γενναῖοι τῆς Ἑλλάδος καπιτάνοι
 » Ἢ παροῦσά μου αἰσίως ἄμ' εἰς χεῖράς σας προφθάση
 » Ἀρματώσατε τοῦ ἔθνους πέντε ἔξη καλὰ πλοῖα
 » Ἀρ' οὗ βάλετε γενναίους στρατιώτας ᾿ς τὰ ὅποια
 Νὰ προφθάσητε ἐν τάχει
 » Ἐδῶ ὅπου ἡ κοινότης περιμένουσα ὑπάρχει.

— Δὲν ἀκούεις ; ἀποκρίσου ἐπανέλαβον οἱ ἄλλοι
 — Ναὶ ἀπήντησεν ἐκεῖνος ἐν γλυκύτητι μεγάλη
 Ἐπινόημά μου εἶναι ἡ ἐπιστολή ἐκείνη
 Καὶ οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐδῶσε μετ' ἐμοῦ ἤθελε γείνει
 — Ψεύδεται τῷ εἶπον πάλιν, δὲν θὰ μᾶς εἰπῇ κἀνένα
 Ἄλλὰ τρόπον ν' ὁμιλήσουν οἱ τοιοῦτοι ἕξέρω ἓνα
 Ἄς ἀχθῆ εἰς φυλακεῖον
 Κ' ὅ,τι κρύψη θέλει εἶπει μεταξὺ τῶν μαρτυρίων.

Φρίττουσα τὸ πρόσωπόν της στρέφει πλέον καὶ ἡ Μοῦσα
 Ὅψιν ἄλλου Ἀνδρονίκου εἰς τὸν Μοναχὸν εὐροῦσα
 Ἐβδομάς παρῆλθε μία ἦτον ἀποφράς ἡμέρα
 Τοῦ δεσμοτηρίου μέσα ἀκτὶς μόλις διεπέρα
 Καὶ φαντασιώδη ὅλα ἐπκράστενεν ἐκεῖσε
 — Μοναχὲ τοὺς συνεργούς σου δήλωσέ μας μὴ φοβῆσαι
 Ἐπηρώτων ἐπιμόνως
 Οἱ Δημαγωγοὶ ἐκεῖνοι Μουσουλμάνοι παρανόμως.

Ἐπηρώτων δύο χεῖρες δύο πόδες εἰς ἀλύσεις
 Τράχηλος περιφραγμένος μὲ χονδρὰς σφυρηλατήσεις
 Ἐρημος τῆς γενειάδος σιαγὼν αἱματωμένη
 Ὀφθαλμοὶ ἐξ ἀϋπνίας πενθημέρου πλανεμένοι
 Μήνιγγες συμπιεσθέντες καρφωμένα δύο ὦτα
 Κεφαλὴ στεφανωμένη φλογερῶς, δαρμένα νῶτα
 Δίψα . . πόνοι . . ἀσιτία
 Ναὶ αὐτὰ ἐπηρωτῶντο ἀπ' τὰ ἄπιστα Θηρία.

Ἐπρώτων . . . τὸ μὲν σῶμα ὕπτιον ἐν μέσῳ μένει
 Κ' εἰς τὰς χεῖράς του βαρέως κάθηνται θηρίων γένη
 Ἀποκάλυπτον τὸ στήθος ἔκειτο τοῦ Λαυρεντίου
 Πυροστρίζον οὐλωμένον μαῦρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου
 Πυρὰν ἤναψαν αἱ Τίγρεις, καρφὲν ἔβραζον . . . ἐκεῖνος
 « Ἡμαρτον Θεέ » μὲ κόπον ἐτονθόρουζ' ἐπωδύνως
 Ἐκλσειε τὰ ὄμματά του ὡς εἰς οὐρανοὺς βαδίζων
 Μὲ γαλήνην μαρτυρίας ἦτον ἄλλοτ' ἀτενίζων
 Ἐν τοσοῦτ' αὐτοὶ μὲ κρότον
 — Τίνες οἱ συνένοχοί σου; τὸν Λαυρέντιον ἠρώτων.

Θέαμα οἰκτρὸν! ἐκεῖνος στύλος μέγας καρτερίας
 Φεῦ . . . ἡ φεύγουσα ψυχὴ του ἔπεμπεν εὐχαριστίας
 Εἰς τὸν Πλάστην, ἐπιμένων εἰς τὴν ἄρνησίν του ὅτι
 Τῶν Χριστιανῶν κἀνένας μετ' αὐτοῦ συσσωμότει
 — Ἡμαρτον Θεέ . . . τὰ χεῖλη διετραύλιζον ἐκείνου
 — Ἀθλιε . . . ἀντὶ νὰ πάσχῃς ἔλα Μουσουλμάνος γίνου,
 Τῷ ἐπρότειν' ἐκεῖ ἕνας
 Μὲ πιστὰς εἰς τὸν Προφήτην ἀφοσιωμένας φρένας.

Τοῦ κριτοῦ ἐξῆλθε τέλος νομικῶς τὸ ψήφισμά του
 Κατεδίκαζεν ἐκεῖνον μόνον εἰς ποινὴν θανάτου
 Προῦχοντες φυλακισμένοι ἔξω οἱ λοιποὶ ἀθροῖ
 Ὑπαιθροὶ νὰ ζῶσι καί τοι κατὰ τὸ παρὸν ἀθῶοι
 Ἦτο δειλινὸν ὁπότε ἀπ' τὰς χεῖράς του ἐπίσης
 Ἀπ' τοὺς πόδας του ἀφεῖλον τὰς κρικοβαρεῖς ἀλύσσεις
 Νερὸν ἔδωσαν νὰ πίνη
 Ἀφ' οὗ ἔπιδε τὴν λέξιν ἐμουρμούρισε . . . Μακρίνη!!

Εἰς ξηρὰν κοιλάδα πλέον διεκρίνετο φεῦ μόνη
 Ἀπαισίως ὑψουμένη ἢ μαρτυρικὴ ἀγχόνη
 Φεῦ ἡμίκλειστον τὸ βλέμμα ἔστιλβε τοῦ Λαυρεντίου
 Εἰς τὰ χεῖλη ἔχνη ἔτι μειδιάματος οἰκείου
 Διαδαίνων ὁ θρηνώδης ἔσπερος τὸν βρόχον σείει
 Ἄν περίεργός τις τότε, ἤθελε σαφῶς ἀκούει
 Τριβεῖς βρόχος νὰ ἀφίνη
 Τὴν Πανύστατόν του λέξιν . . . ἢ Μακρίνη . . Μακρίνη !

Τρεῖς ἐκρέματο ἡμέρας . . . ὁ πτωχὸς κανδυλανάπτης
 Ἐγεινε τοῦ Λαυρεντίου τελευταῖον νεκροθάπτης
 Καὶ τὸ πτώμα καταιβάζων εἰς τὸ μνήμα αἰφνιδία
 Ἐπλησε τοὺς ῥώθωνάς του ἀρωμάτων εὐωδία
 Καὶ τὰς μέσας νύκτας λέγουν ὡς αὐτόπται εἶδον ὅλοι
 Τὸ μαρτυρικόν του μνήμα ὄλονέν ἐφωτοβόλει
 Καὶ τὸν βρόχον καὶ τὴν στήλην
 Φύλαξεν ὁ κανδυλάπτης ὡς φυλακτηρίων ὕλην.

.

— Καὶ λοιπὸν πιστεύεις πλέον; ἰδοὺ πλέομεν Μακρίνη
 Ἡ καρδιά σου ἐλπίζω ναὶ δὲν θέλει ἐπιμείνει
 Αὔριον τῆς Αἰγυπτίας γῆς θὰ φαίνεται τὸ χεῖλος
 Μετὰ μίαν ἐβδομάδα θὰ μᾶς φέρῃ φαιδρὸς Νεῖλος
 Πέμπτη δὲν θὰ ἀνατείλῃ σὲ δμνύω ἢ σελήνη
 Ἐντελής χατζῆς θὰ γίνῃς σὲ ὑπόσχομαι Μακρίνη
 Τότε ὡς μὲ εἶπες πλέον
 θὰ ἀνάψωμεν τὰς δᾶδας τῶν φαιδρῶν μας ὑμεναίων.

Ἐλεγεν ὁ ἀναρρώσας καὶ ποντοπορῶν Σατράπης
 Καὶ καθήμενος πλησίον τῆς Μακρίνης του φιλτάτης
 Ἡτις αἶφνης ὠθουμένη εἰς συζυγικὴν του κοίτην
 Ὁμοσε πρὶν προσκυνήσῃ εἰς τὴν Μέκκαν τὸν προφήτην
 Ὅρθην εὔρεν ὁ Σατράπης τὴν ἀπόρασιν καὶ ὁμως
 Μακρὸς Μέκκας καὶ Μεδίνης τῷ ἐφαίνετο ὁ δρόμος
 Τὴν Μακρίνην πλέον ἄγων
 Ἐπλεεν ἀπεγνωσμένος πάραυτα ἐπὶ πελάγων.

— θὰ ἀνάψωμεν τὰς δᾶδας τῶν φαιδρῶν μας ὑμεναίων
 Ἐμουρμούριζεν ἐκεῖνος . . . τότε ὡς μὲ εἶπες πλέον
 Δὲν λαλεῖς ἀγαπητῆ μου; — τί καὶ πῶς νὰ ὁμιλήσω
 Ἄνυπόμονος ὡς πρέπει περιμένω νὰ λαλήσω
 Ἄλλ' ἀργοῦμεν . . ἢ γαλήνη προφανῶς μᾶς ἐμποδίζει
 Ὁ ἀῆρ ποθῶ νὰ πνέῃ . . . καὶ τὸ κῦμα νὰ ἀφρίζῃ
 Καὶ τὸ πλοῖόν μας, κυλίον
 Ὡς πτηνὸν νὰ διευθύνῃ ἐπὶ τῶν ὑγρῶν πεδίων.

Πάσχω...ναὶ θεέμου πάσχω...πλάστη μου δὲν θέλεις νεύσει
 "Ἴνα ἄνεμος μέγας ἔς τὰ ἰστία μας νὰ πλεύσῃ ;
 "Ἐλεγεν ὠχρὰ ἡ κόρη μὲ τρομακτικόν τι τόνον
 Φεῦ τὸ πνεῦμα τοῦ ὁποίου θὰ εὐνόει τις ἂν μόνον
 "Ἐβλεπε στιγμὴν ἐκείνην φρικαλέως ν' ἀτενίζῃ
 Καὶ πλαγίως τὴν καρδίαν τ' ἐραστοῦ της νὰ δροσίξῃ
 — Τότε ἔλεγεν . ναὶ πλέον
 Θὰ ἀνάψωμεν τὰς δᾶδας τῶν φαιδρῶν μας ὑμεναίων.

Δὲν παρήλθε πολλὴ ὥρα, σχεδὸν ἦτο μεσημβρία
 Τοῦ Ἀκάμαντος μακρόθι φαίνετο ἡ ἀκρωρεία
 Ἄηρ ἤρχισε νὰ πνέῃ νότιος εὐθὺς σιμά των
 Ἄφρον εἶδεν ἡ Μακρίνη ὡς ἐπόθει τῶν κυμάτων
 "Ἐξάλλος ἀνέστη αἴφνης μ' ὄμμα χαροπὸν καὶ πλέον
 — Θὰ ἀνάψωμεν Σατράπη τοὺς φανούς τῶν ὑμεναίων
 Φεῦ γαλήνη . . τί Γαλήνη
 Τὸν ἀέρα καὶ τὸ κύμα ἐπεπόθει ἡ Μακρίνη.

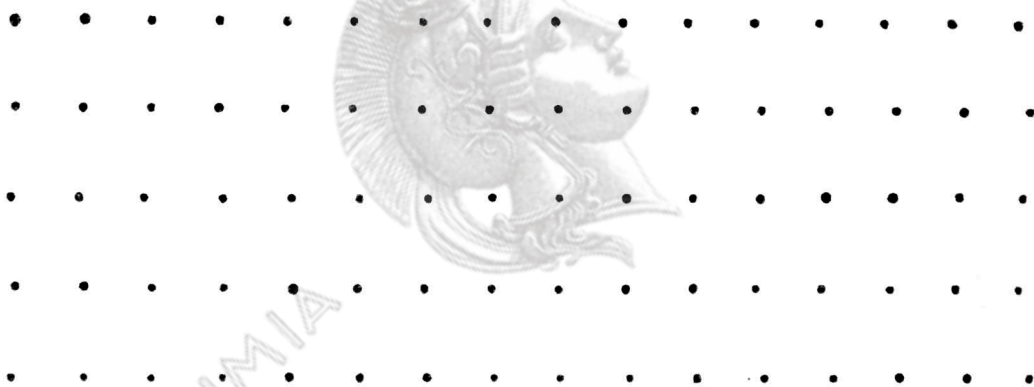
"Ἐλυσε τὸν πλόκαμόν της ἀσκεπῆς ὠχρὰ ἡ κόρη
 Τὴν καλύπραν της ἀφίνων τὸν Σατράπην ἐθεώρει
 — Λίμοβόροι εἶπεν αἴφνης μ' ὀφθαλμούς σπινθηροβόλους
 Ἐφρονέσατε θαρβάρως τοὺς πτωχοὺς γονεῖς μου ὅλους
 Τὸν Ἀλέξιόν μου τίγρεις . . . τὴν ἐλπίδα μου τὴν μόνην
 Ἄνεσῦρετε χθὲς ἔτι εἰς μαρτυρικὴν ἀγχόνην
 Μ' ἀναμένει τούτων χείρων ;
 Δὲν σ' ἀφίνω νὰ μοῦ πάρῃς τὸ πανάγιόν μου μῦρον.

Νὰ ἀφήσω αἱμοβόροι τοῦ πατρός μου τὴν θρησκείαν
 Νὰ μοῦ κλείσητε τὴν πύλην ἄσπλαγχνοι τὴν οὐρανίαν
 Οὐδαμῶς Θηρία . . . τίγρεις φυλῶν γόνου ἐπαράτων
 Ἄνθρωπόμορφοι παρδάλεις ἄνδρες φόνων καὶ αἱμάτων
 Ὁψεσθε θηρία . . . Ἴδε τὴν ἀνάστασιν τοῦ γένους
 Ὁ Ἀλέξιος μὲ βλέπει μὲ ἀγκάλας ἀνοιγμένους
 Ἴδε τὴν Μακρίνην πλέον
 Κ' ἀναψε Σατράπου δᾶδας ὕσας θέλης ὑμεναίων.

Κούφη ὡς πτερὸν ἢ κόρη τὸ ἄβρόν της σῶμα ρίπτει
 Ἐκ τοῦ πλοίου καὶ ἐξαίφνης εἰς τὰ βάθη ἄλός πίπτει
 Τὴν φωνὴν της καὶ τὸ σῶμα κῦμα ἔσβυσε μέγαν
 Καὶ τὸ πλοῖον ἀπὸ ἓνα φέρετο εἰς ἄλλον σάλον
 Κεραυνόβλητος ἐμμένει ὁ Σατράπης γύρω βλέπει
 Ὅνειρον νομίζει εἶναι . . . εἰς μονομανίαν ρέπει
 Μόνον τὸ φρικτὸν στοιχεῖον
 Ἀπαθῶς πως κελαρύζει μὲ τὸ προοδεῦον πλοῖον.

Πρηνῆς ἔπεσε . . . δακρύων ροὰς ἔχεεν ἀκόμα
 Ὅνειρεύετο ν' ἀκούῃ τῆς Μακρίνης λαλοῦν στόμα
 Αὐτὴν ἔβλεπε πλησίον . . . καὶ τὰ πέριξ του πολλάκις
 Ἐψηλάφα ὡσὰν ἴχνη ἀναρπάστου του φιλιτάτης
 Μόνος ἀξίός τις ἦτο προσοχῆς μυστηριώδους
 Μουσουλμάνος εἰς τὸ πλοῖον μετὰ βλέμματος φρικώδους
 Ν' ἀτενίζῃ εἰς τὸν θόλον
 Καὶ ἀρὰς πυκνάς νὰ πέμπῃ κατὰ τῶν ἀνθρώπων ὄλων.

Δὲν ἐπέρασαν ἡμέραι . . . πτώμα ὄψεως ἀγρίας
 Ἔπλεεν εἰς τῆς Ῥοσσέτης τὰς ἀμμώδεις παραλίας
 Ἦτο τοῦ σκληροῦ Ἀπίτη τοῦ φονέως τῆς Μακρίνης
 Αἰ πληγαὶ τῶν ὤμων τούτου μετὰ τὸν χαμὸν ἐκείνης
 Ἦνοιξαν καὶ αἰφνιδίως . . . εἰς τὸ πλοῖον εἶχ' ἐκπνεύσει
 Καὶ ριφθὲν εἰς τὰς θαλάσσας εὐθύς ἤρχισε νὰ πλεύσῃ
 Βορὰ ἔγεινεν ἰχθύων
 Ἦραζεν εἰς γῆν Αὐγύπτου μετ' ὀλίγον καὶ τὸ πλοῖον . .

Δὲν ἀπέθανα ὁπότεν εἰς μαρτυρικὴν ἀγχόνην.
 Ἔσυρα ἀθῶον ἄνδρα . . . ὡς ἐκδίκησίν μου μόνην
 Μὲ σατανικὴν ὁρμὴν
 Ἔπαιξα μὲ ὀλοκλήρου κοινωνίας πλέον βίον
 Τὴν σατανικὴν ἐκείνην φεῦ γραφὴν ἐν ᾧ κυλίων
 Εἰς τὸ μέσον . . . ἀλλαμὴν.

Ζῶ . . . ναὶ ζῶ ζωὴν τοιαύτην ἴσπερ ἄστειρος τοῦ φωτός μου
 Ναὶ ἀόμματος δὲν βλέπω τὰς ἐξαγωγὰς τοῦ κόσμου
 Γέρων πένης καὶ τυφλός
 "Ἄνθρωποι μὴ λυπηθῆτε . . μ' ἔπρεπε τοῦ Λαυρεντίου
 Τῆς Μακρίνης τῆς ἀθώας . . τοῦ δεσπότη μου ἰδίου
 Φονεὺς εἶμαι ἀληθῶς.

"Ἄνθρωπε μὴ πλησιάσης . . μόνον νόμισμα νὰ ρίψης
 Εἰς τὸν δίσκον μου ὃ φέρω συνειδότης βαρεῖς τύψεις
 Αἶμα ὄζω πανταχοῦ
 "ὦ Θεὲ κεραύνωσέ με . . δρέπανε θανάτου τεῖμε
 Τὴν ζωὴν μου . . . ναὶ ὁ γράφας τὴν γραφὴν ἐκείνην εἶμαι
 Κ' ἐξηγήσας ἀλλαχοῦ.

Τῶν φασμάτων Λαυρεντίου καὶ Μακρίνης σώσατέ με
 Ζωὴν φέρω φρικαλέαν . . . ἄνθρωποι σπαράξατέ με
 Δὲν ἀπέθανα τυχῶν
 Δὲν ἀπέθανα ὁπότε μὲ ἀπελπισίαν μόνην
 "Ἐρρίψα τὴν νέαν κόρην . . . κ' εἰς μαρτυρικὴν ἀγχόνην
 "Ἐσυρα τὸν μοναχόν.

Ἄνθρωπε μὴ πλησιάζης . . . μόνον νόμισμα νὰ ῥίψης
 Εἰς τὸν δίσκον μου . ὧ φέρω συνειδότης βαρεῖς τύψεις
 Αἷμα ὄζω πανταχοῦ

.
 Ἔλεγεν ἐπαίτης . γέρων

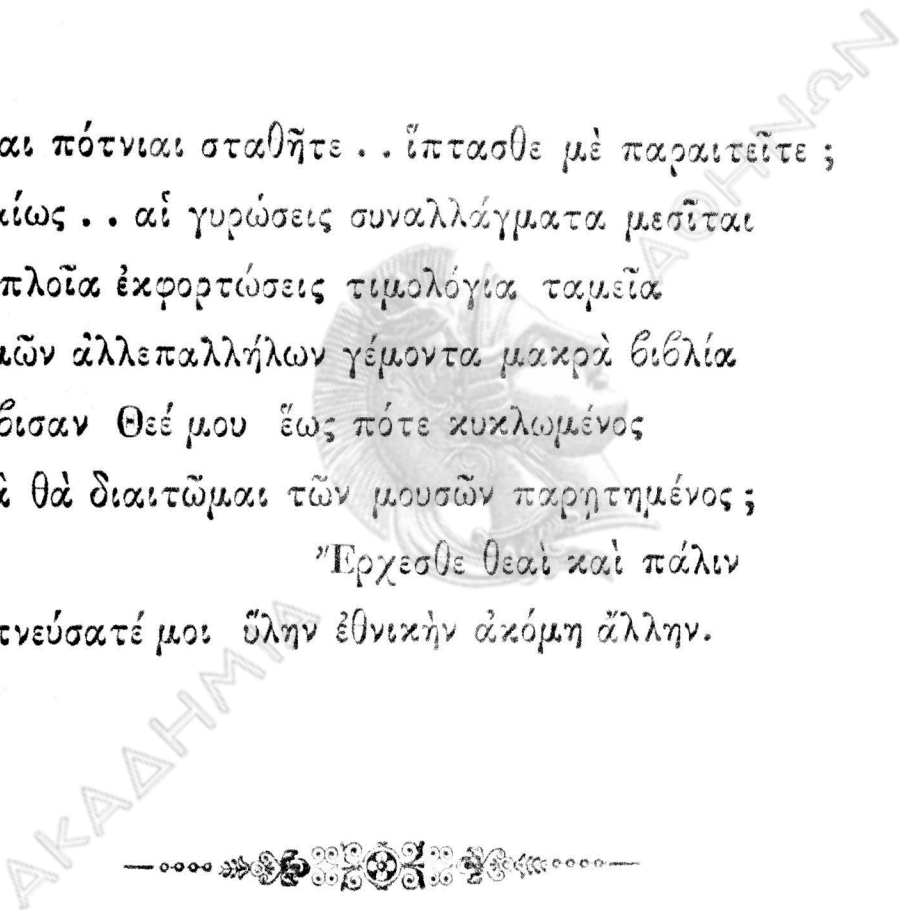
Ἔλεγεν ἐπαίτης γέρων τὴν σφραγίδα Κάϊν φέρων
 Ἐπὶ τοῦ μετώπου χεῖρας εἰς τοὺς διαβάτας αἴρων
 Τυφλός . . . ἄσιτος . . . εἰς ῥάκη . . στηριχθεὶς εἰς βακτηρίαν
 Δίσκον εἶχεν ἐκ θερμάτων εἰς τὴν χεῖρά του τὴν μίαν
 Καὶ κατεῖχεν αἰωνίως θύραν Βηθλεέμ τῆς Θείας
 Μόνον ἱερεὺς ὁπότε τῆς σεπτῆς μυσταγωγίας
 Ἦγε ἅγια . . ὁ γέρων
 Ἀποκρύφως αὐτὰ τότε διεκρίνετο προφέρων

» Ἡμαρτον Θεέ . . τοῦ μύρου μου ἔστέρησαν παιδίον
 » Μὲ περίτειμαν ἀθῶον . . καὶ ἀνατροφὴν θηρίων
 » Ἐλαβον τῶν αἰμοβόρων . . ἐπεθύμησα Μακρίνης
 » Ἀπηγχόνισα ἐκεῖνον πρὸς ἀπολαυτὴν ἐκείνης
 » Αὐτοκτόνον δὲ ἐκείνην εἶδον πλάστα ἡμαρτόν σου
 » Μὲ τὰ δάκρυά μου πλύνω ἕημα τοῦτο τὸ σεπτόν σου
 Σκεπαζόμενος δὲ πάλιν
 » Δίσκον ἀπλῶνε ζητείας μὲ ἐπιμονὴν μεγάλην.

.....

Μοῦσαι πότνιαι σταθῆτε . . ἵπτασθε μὲ παραιτεῖτε ;
 Φεῦ δικαίως . . αἱ γυρώσεις συναλλάγματα μεσῖται
 Ναῦλοι πλοῖα ἐκφορτώσεις τιμολόγια ταμεῖα
 Κ' ἀριθμῶν ἀλλεπαλλήλων γέμοντα μακρὰ βιβλία
 Σᾶς ἐφόβισαν Θεέ μου ἕως πότε κυκλωμένος
 Μὲ αὐτὰ θὰ δισαῖμαι τῶν μουσῶν παρητημένος ;
 Ἔρχεσθε Θεαὶ καὶ πάλιν
 Καὶ ἐμπνεύσατέ μοι ὕλην ἐθνικὴν ἀκόμη ἄλλην.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ι Σ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνῶσται ὅσοι εὕρισκousι Τυπο-
γραφικά τινὰ λάθη, νὰ συγχωρήσωσι τὸν γράψαντα, ἐν-
θυμούμενοι, ὅτι τὸ ποίημα ἐτυπώθη μακρὰν μου πολὺ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000012771